

Nevoja për Imamin

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as}
Mesih i Premtuar, Imam Mehdi

Nevoja për Imamin

Hazret Mirza Ghulam Ahmed

paqja qoftë mbi të

Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi

Themelues i Xhematit Musliman Ahmedia

Islam International Publications Ltd.

Tiranë, 2025

Nevoja për Imamin

Titulli i origjinalit: “Darūratul-Imam”

Autor: Hazret Mirza Ghulam Ahmed paqja qoftë mbi të
Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi,
Themelues i Xhematit Musliman Ahmedia

(Albanian translation of “*Darūratul-Imam*”)

Botimi i parë në gjuhën urdu: Indi, 1898
Botimi i parë në gjuhën shqipe: Tiranë, 2025

Përktheu nga origjinali: Samad Ahmed Ghorri
Redaktore gjuhësore: Ekleva Progonati
Krahasoni me origjinalin: Shahid Ahmad Butt

Botues:

Fondacioni Xhemati Musliman Ahmedia i Shqipërisë
Tiranë, Shqipëri (Albania)

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara.
© Islam International Publications Ltd.

Paraqitja grafike: Petani Design, Tiranë
Shtypur në shtypshkronjën: Gent.grafik, Tiranë

Për më shumë informacion, ju lutemi vizitoni:
Shqip: www.ahmadiyya-islam.org/al
Anglisht: www.alislam.org

ISBN 9789928449177

Parathënie

Hazret Mirza Ghulam Ahmedi^{as} (1835-1908), themeluesi i nderuar i Xhematit Musliman Ahmedia, lindur në Kadijan, një fshat i vogël në Panxhab të Indisë, ishte pikërisht Reformatori i parashikuar të vinte prej Zotit në ditët e vona dhe ishte Mesihu i Premtuar dhe Imam Mehdiu. Duke qenë shërbyes i sinqertë i Profetit Muhammed^{savs}, atë e zgjodhi Zoti në përmbushje të profecive që janë përmendur në Bibël, në Kuranin e Shenjtë dhe në hadithet e Profetit^{savs}, për detyrën e shenjtë për të rizbuluar Islamin me pastërtinë dhe bukurinë e tij të pacenuar dhe për ta sjellë njerëzimin pranë Krijuesit.

Libri *“Daruratul-Imam”*, ose *“Nevoja për Imamin”* përshkruan gjerësisht nevojën urgjente për Imamin e kohës, për cilësitë dhe shenjat dalluese të tij si udhërrëfyesi i caktuar nga Zoti, si zëri i artikuluar i epokës dhe si marrësi i vazhdueshëm i shpalljeve Hyjnore, gjithashtu provon se të gjitha këto cilësi përmbushen në personin e autorit.

Falënderojmë z. Samad Ahmed Ghorri për përkthimin e këtij libri në gjuhën shqipe, si dhe z. Shahid Ahmad Butt dhe znj. Ekleva Progonati për ndihmesën e çmuar për redaktimin e tij. Zoti i shpërbleftë! Amin!

Munir-ud-Din Shams

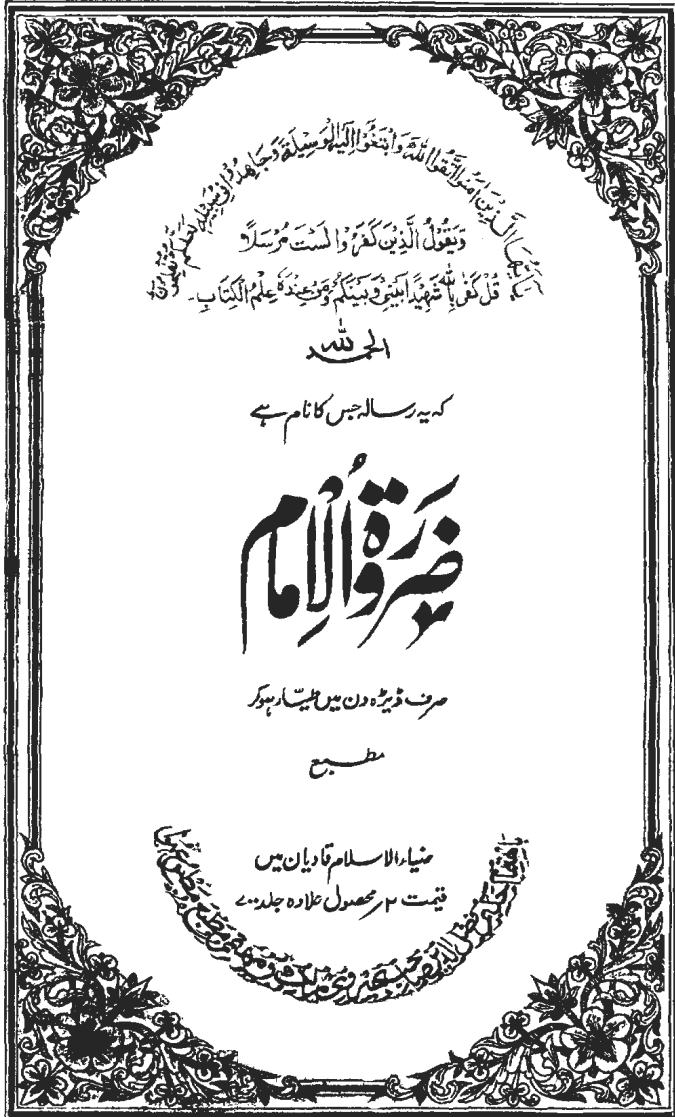
Additional Wakilut Tasnif

(Drejtor i botimeve të Xhematit Musliman Ahmedia)

Qershor 2025

Faksimile e titullit të librit në botimin e parë

ناخيل بار اول

*O ju që besuat! Kini druajtje
ndaj Allahut dhe kërkonj mjetin
(për t'u afruar) drejt Tij dhe luftoni në rrugën
e Tij, që të keni sukses.*

*Dhe ata që mohuan, thonë: "Ti nuk je
i dërguar". Thuaj: Allahu mjafton
si Dëshmitar mes meje dhe mes jush,
si dhe ai që ka dijen e Librit.*

Lavdia është e Allahut
që ky libër, i titulluar

"Nevoja për Imamin"

të shkruhej vetëm në një ditë e gjysmë
dhe të dërgohej për botim në shtypshkronjën

Dijaul-Islam të Kadjanit,

nën kujdesin e pronarit dhe përgjegjësit të saj,
z. Hakim Fazluddin Bhervi.

Çmimi 2\ taksë më vete; tirazhi 700

Nevoja për Imamin

Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëbërësit.

*Lavdia është e Allahut dhe selam qoftë
mbi robërit e Tij të zgjedhur!*

Në një hadith autentik¹ pohohet qartë: *Për atë që nuk e njeh Imamin e kohës së tij, vdekja do të jetë vdekje në injorancë.* Mjafton ky hadith për një njeri që ka në zemër druajtje ndaj Zotit, që ta kërkojë Imamin e kohës, sepse *vdekje në injorancë* është mjerim aq i madh, saqë mbledh në vete çdo mëkat dhe çdo fatligësi. Andaj, bazuar në këtë porosi Profetike, është e domosdoshme për çdo kërkimtar të së vërtetës, të mbetet në kërkim të Imamit të vërtetë.

حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ حَدَّثَنَا أَبِي حَدَّثَنَا أَبُو دَاوُدَ بْنُ عَامِرٍ أَنَا أَبُو بَكْرِ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ مُعَاوِيَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ مَاتَ بِغَيْرِ إِمَامٍ مَاتَ مَيِّتَةً جَاهِلِيَّةً. صفحه نمبر 96 جلد نمبر 4 مسند احمد و اخرجه احمد والترمذی و ابن خزيمة و ابن حبان و صححه من حديث الحارث الاشعري بلفظ من مات و ليس عليه امام جماعة فان موته موته جاهلية. و رواه الحاكم من حديث بن عمرو من حديث معاوية و رواه البراء من حديث ابن عباس.

Abdullahu na ka treguar nga babai i tij, ai nga Esved bin Amiri, ai nga Ebu Bekri, ai nga Asimi, ai nga Ebu Salihu dhe ai nga Muavija, se i Dërguari i Allahut, paqja qoftë mbi të, ka thënë: “Ai që vdes pa e njohur Imamin, pëson vdekje në injorancë.” faqe 96, vëll. 4 Musned Ahmedi. Ky [Hadith] është shënuar edhe nga Ahmedi, Tirmidhiu, Ibn-e-Khuzaimah dhe Ibni Habbani. El-Harith El-Eshari jep një version tjetër të këtij hadithi: “Ai që vdes pa [ndjekur] Imamin e një xhemati, pëson vdekje në injorancë.” Hakimi e transmeton këtë nga Ibni Amri, ai nga Muavija, ai nga Bezari dhe ai nga Ibni Abbasi. (Autori)

NEVOJA PËR IMAMIN

Nuk është e drejtë që kushdo, që sheh ndonjë ëndërr të vërtetë ose i hapet dera e komunikimit përmes frymëzimit,² të mund të emërohet me titullin “Imam”. Madje, të qenët Imam i përket një çështjeje më vete dhe një gjendjeje tjetër të përsosur, për shkak të së cilës, në qiell ai quhet Imam. Gjithashtu, është e qartë se vetëm për shkak të druajtjes ndaj Zotit dhe të pastërtisë shpirtërore, dikush nuk mund të quhet Imam.

Allahu i Madhërishëm na mëson lutjen:

وَأَجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا

“... dhe na bëj udhëheqës [imamë] të të devotshmëve!”³

Andaj, nëse çdo i devotshëm është Imam, të gjithë besimtarët e devotshëm do të bëhen Imamë. Dihet se nuk është ky qëllimi i këtij ajeti.

Po kështu, sipas fjalëve të Kuranit të Shenjtë, jo çdokush që i vjen frymëzimi, ose që sheh ëndrra të vërteta mund të jetë imam, sepse Kurani i Shenjtë ua jep këtë lajm të gëzuar edhe besimtarëve në përgjithësi, duke thënë:

لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

“Ata do të kenë lajmin e mirë në këtë botë”⁴.

Pra, thotë se besimtarët që në këtë botë do të gëzojnë bekimin që atyre shpesh do t’u dalin ëndrrat, ose do t’u vijnë shpallje të vërteta. Po kështu, në një vend tjetër në Kuranin e Shenjtë thuhet:

² Fjala arabe *ilham*, në këtë përkthim, është përkthyer si *frymëzim* ose *shpallje*. [Botuesi]

³ Kurani i Shenjtë 25:75.

⁴ Kurani i Shenjtë 10:65.

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا

Pa dyshim, ata që besojnë në Allah dhe më pas tregojnë qëndrueshmëri, atyre u zbresin engjëjt, të cilët u shpallin lajme të gëzueshme dhe i qetësojnë.⁵ Siç Allahu i Madhërishëm qetësoi nënën e Hazret Musait, paqja qoftë mbi të, duke i dërguar shpallje.

Megjithatë, Kurani i Shenjtë tregon që shpalljet ose ëndrrat e tilla janë një bekim shpirtëror për besimtarët në përgjithësi, qofshin burra a gra, dhe për shkak të këtyre shpalljeve, nuk mund të thuhet se ata të mos kenë më nevojë për Imamin e kohës. Shpalljet e tyre shpesh kanë të bëjnë me çështjet e tyre personale, të cilat nuk sjellin dije të mëdha dhe as nuk kanë peshë madhore. Shumë prej shpalljeve të tilla as nuk janë të besueshme, madje mund të shkaktojnë edhe devijimin nga rruga e drejtë. Pra, derisa njohuria shpirtërore nuk përcillet përmes udhëzimit të Imamit, njeriu nuk është i imunizuar në asnjë mënyrë ndaj rreziqeve të tilla.

Një shembull për sa më sipër gjendet që në periudhën e hershme të Islamit. Një shkruesi të Kuranit të Shenjtë, i cili, për shkak të faktit se ishte afër dritës Profetike, nganjëherë i vinin me shpallje edhe ato ajete të Kuranit, të cilat Imami, pra Profeti i Shenjtë^{savs}, bëhej gati t'ia diktonte atij. Një ditë, shkruesi në fjalë mendoi, – Ç'dallim ka mes meje dhe të Dërguarit të Allahut, për sa kohë që më shpallet edhe mua?! Ky mendim e shkatërroi. Madje thuhet se pasi vdiq, edhe varri e nxori përjashta. Njësoj siç u shkatërrua Bel'ami.

Nga ana tjetër, edhe Hazret Omerit, Allahu qoftë i kënaqur me të, i vinin shpallje, por ai e konsideronte veten të pavlerë. Nuk kishte

⁵ “Pa dyshim, ata që thanë: “Zoti ynë është Allahu”, më pas treguan qëndrueshmëri, atyre u zbresin engjëjt (duke thënë): “Mos u frikësoni e mos u brengosni ...” (Kurani i Shenjtë 41:31)

NEVOJA PËR IMAMIN

ambicie për t'u barazuar me Imamin e vërtetë, të cilin Zoti i qiellit e kishte vendosur në tokë. Ai e quante veten një shërbëtor tejet të përulur. Për këtë arsye, edhe Zoti e bekoi atë duke e caktuar zëvendës të Imamit të vërtetë.

Po kështu, edhe Uvejsi Kerniut i vinin shpallje. Por, ai ishte aq i përulur, saqë edhe të dilte përpara atij dielli të Profetërisë dhe të imamatit, e konsideronte mungesë respekti. Udhëheqësi ynë, Hazret Muhammed Mustafai, paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të, shpesh shikonte drejt Jemenit dhe thoshte:

أَجِدُ رِيحَ الرَّحْمَنِ مِنْ قِبَلِ الْيَمَنِ

Unë ndiej aromën e Zotit nga drejtimi i Jemenit. Kjo tregonte se tek Uvejsi kishte zbritur drita e Zotit.

Mjerisht, shumica e njerëzve të kësaj epoke nuk e kuptojnë nevojën për Imamin e vërtetë. Sapo shohin një ëndërr të vërtetë ose dëgjojnë ca fjalë frymëzuese, fillojnë të mbivlerësojnë veten, duke menduar se ata nuk kanë nevojë për Imamin e kohës. Nuk e kuptojnë se një mendim i tillë është mëkat i madh. Ka qenë vetë Profeti ynë i dashur, paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të, që ka përcaktuar nevojën për Imamin e kohës në krye të çdo shekulli. Gjithashtu, qartazi ka pohuar se ai, që paraqitet tek Allahu i Madhërishëm pa e njohur Imamin e kohës së tij, do të paraqitet i verbër dhe se vdekja e tij do të quhet vdekje në injorancë. I Dërguari i Allahut^{savs} në këtë hadith nuk ka bërë përjashtim për asnjë ëndërrshikues a shpalljemarrës. Dhe kjo tregon qartazi për çdo ëndërrshikues a shpalljemarrës, që nuk është i lidhur me Imamin e kohës, fundi do të jetë tragjik, sepse hadithi në fjalë u drejtohet të gjithë besimtarëve dhe të gjithë muslimanëve dhe se në çdo epokë ka pasur dhe do të ketë mijëra ëndërrshikues dhe shpalljemarrës në radhët e muslimanëve. Madje, e vërteta është që në umetin e Profetit Muhammed^{savs} mund të kenë qenë me miliona robër të Zotit, të cilët kanë marrë shpallje a frymëzime.

NEVOJA PËR IMAMIN

Përveç kësaj, Kurani dhe hadithi gjithashtu na tregojnë se besimtarit, të cilit i vjen një ëndërr e vërtetë apo ndonjë shpallje, i ndodh për shkak të reflektimit të dritës së Imamit të kohës, reflektim që ndriçon zemrat e përgatitura. Kur shfaqet Imami i një kohe të caktuar, bashkë me të zbresin dhe përhapen mijëra rreze drite. Qielli mbushet plot me hare. Me shpërndarjen e shpirtshmërisë dhe të dritës, potencialet e duhura gjallërohen. Andaj, ata që kanë kapacitetin për të marrë shpallje, fillojnë të përjetojnë një seri shpalljesh. Ata që kanë aftësinë për të kuptuar çështjet fetare përmes studimit dhe meditimit, ndiejnë t'u shtohet kjo dhunti. Ata që jepen pas adhurimit, përjetojnë kënaqësi në të, ndërsa ata që angazhohen në debate me popujt e tjerë, fitojnë fuqinë për të argumentuar dhe arritur në përfundime të sakta. Të gjitha këto dhurata janë, në fakt, rezultati i shpërndarjes së shpirtshmërisë, që së bashku me Imamin e kohës, zbret prej qiellit në zemrat e çdokujt që është i përgatitur ta pranojë atë dritë. Ky është një ligj i përgjithshëm dhe praktikë e Zotit, të cilën e mësojmë nën udhëzimin e Kuranit të Shenjtë dhe të haditheve të sakta, po kështu edhe nga përvoja personale.

Megjithatë, epoka e Mesihut të Premtuar ka një veçanti që është më e madhe se ajo që u tha më sipër. Sipas librave të Profetëve të mëparshëm dhe haditheve Profetike, pohohet se në kohën e ardhjes së Mesihut të Premtuar, kjo shpërndarje e dritës do të jetë aq e madhe sa edhe grave do t'u vijnë shpallje, të miturit do të bëjnë profeci dhe njerëzit në përgjithësi do të flasin përmes Shpirtit të shenjtë. E gjithë kjo do të ndodhte prej rrezatimit të shpirtshmërisë së Mesihut të Premtuar. Njësoj siç muri ndriçohet nga dielli. Nëse muri është i lyer me gëlqere, ndriçohet edhe më shumë. Më pas, nëse e vesh me xhama, i njëjti mur mund të rrezatojë aq shumë, sa që mund edhe të të verbojë ty. Megjithatë, muri nuk mund ta pretendojë këtë dritë si të tijën, sepse sapo të perëndojë dielli, muri nuk do të rrezatojë

NEVOJA PËR IMAMIN

dot asnjë grimë dritë. Në të njëjtën mënyrë, të gjitha dritëzat e frymëzimeve, përhapen për shkak të rrezatimit të dritës së Imamit të kohës. Ai që është i pastër shpirtërisht dhe që nuk është nën ndonjë sprovë prej Zotit, ose që nuk e ka fatin të ligë, e kupton shpejt këtë sekret. Kurse ai që, larg qoftë nuk e kupton këtë sekret qiellor dhe pavarësisht se e dëgjon lajmin e ardhjes së Imamit të kohës, nuk krijon lidhje me të, sillet sikur të mos ketë nevojë për Imamin e kohës. Kjo i shkakton mosnjohje. Mosnjohja i shkakton paragjykime. Paragjykimet i shkaktojnë armiqësi, prej së cilës i shkatërrohet tërësisht besimi. Allahu na ruajtë! Sikurse ndodhi edhe në kohën e Profetit Muhammed^{savs} me mijëra rabinë, që përjetonin zbulesa dhe vizione. Më pas përhapnin lajmin e gëzueshëm se së shpejti do të shfaqej Profeti i ditëve të mëvonshme. Kur nuk e pranuan Imamin e kohës, i cili ishte edhe Vula e Profetëve, rrufeja e zemërimit të Zotit i shkatërroi tërësisht rabinët, duke ua ndërprerë tërësisht lidhjet me Zotin e Plotfuqishëm. Nuk është e nevojshme të shkruajmë këtu gjithçka që ka thënë Kurani i Shenjtë në lidhje me ta. Këta ishin ata, për të cilët Kurani i Shenjtë thotë:

وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ

[“... ndonëse deri më parë ata luteshin për ndihmë...”]⁶

Kuptimi i këtij ajeti është që këta njerëz i luteshin Zotit të Madhërishëm që Ai t'i ndihmonte në besim, ndërsa ata përjetuan edhe shpallje dhe vizione. Edhe pse judenjtë, për shkak se nuk iu bindën Hazret Isait^{as}, kanë qenë të përjashtuar nga bekimi Hyjnor, ata u liruan nga ky mëkat kur vetë feja e krishterë pësoi vdekje shpirtërore. Për shkak se filloi të adhuronte njeriun, pra krijesën e Zotit, atëherë kjo fe as nuk jepte më dritë dhe as nuk kishte më ndonjë vërtetësi. Shkurt, ata nuk hynin në mëkat nëse nuk bëheshin

⁶ Kurani i Shenjtë 2:90

NEVOJA PËR IMAMIN

të krishterë. Atëherë, Zoti u dha mundësinë që ata të kishin dritën shpirtërore edhe një herë. Për këtë arsye, shumë prej tyre përjetonin shpallje dhe vizione. Në radhët e rabinëve kishte syresh që ishin të ndershëm dhe të pastër shpirtërisht, të cilëve u vinin frymëzime, sipas të cilave Profeti i ditëve të vona dhe Imami i kohës do të lindte së shpejti. Për këtë arsye, disa prej tyre kishin ardhur në Arabi dhe ishin vendosur atje. Edhe fëmijët e tyre ishin në dijeni që së shpejti do të zinte fill një periudhë e re qiellore. Ky është edhe kuptimi i këtij ajeti:

يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ

“... e njohin këtë Profet ashtu siç i njohin bijtë e tyre.”⁷

Por, kur u shfaq ai Profet i premtuar, paqja qoftë mbi të, shumë prej këtyre rabinëve u shkatërruan për shkak të vetëpëlqimit dhe të urrejtjes. Iu nxinë zemrat. Megjithatë, disa fatlumë prej tyre u bënë muslimanë dhe Islami u solli mbarësi. Andaj, kjo pikë duhet të na bëjë që të kemi frikë nga Zoti dhe e them sërish që duhet të na bëjë të kemi shumë frikë nga Zoti. Lus Zotin që Ai të mos katandisë dikë në fatin e Bel’amit! O Zoti im! Ruaje këtë umet nga çdo e keqe dhe mbaje larg atë nga sytë e jehudive! Amin! Amin!

Këtu dua t’ju kujtoj edhe një gjë tjetër. Zoti i Madhërishëm i krijoi njerëzit në fise dhe kombe, me qëllim që të ngrihej një qytetërim dhe një sistem shoqëror, ku nëpërmjet kontaktit dhe marrëdhënieve të ndërsjella, njerëzit të kenë dhembshuri dhe të bashkëpunojnë me njëri-tjetrin. Për këtë arsye, i njëjti Zot krijoi edhe zinxhirin e Profetëve dhe të Imamëve, në mënyrë që në umetin e Muhammedit, të krijohen lidhje shpirtërore. Pra, disa të bëhen ndërmjetës për disa të tjerë.

⁷ Kurani i Shenjtë 2:147.

NEVOJA PËR IMAMIN

Lind një pyetje e rëndësishme: Çfarë është Imami i kohës? Cilat janë shenjat e tij dhe çfarë epërsie ka ai mbi të tjerët, të cilëve u vijnë shpallje, ëndrra dhe vizione?

Përgjigjja e kësaj pyetjeje është se Imami i kohës është ai, për edukimin shpirtëror të të cilit merr përsipër vetë Zoti i Madhërishëm. Zoti i dhuron një dritë të tillë të imamatit, saqë ai arrin t'i mundë të gjithë racionalistët dhe filozofët e botës në çdolloj debati me ta. Me fuqinë e Zotit, ai u përgjigjet edhe akuzave më të ndërlikuara me atë mrekulli, saqë njerëzit binden të pohojnë,— Po, në këtë botë kalimtare ky paska ardhur i pajisur me të gjitha aftësitë që janë të nevojshme për reformimin e saj. Prandaj, ai nuk turpërohet përpara asnjë armiku. Në pozitën shpirtërore, ai quhet kryekomandant i ushtrive të Muhammedit. Zoti i Madhërishëm dëshiron që përsëri feja të shënojë fitore me dorën e tij. Zoti u dhuron aftësitë më të larta edhe të gjithë atyre, që mbliidhen nën flamurin e tij. Zoti i dhuron atij të gjitha aftësitë që janë të nevojshme për të sjellë reformën shpirtërore dhe të gjitha dijet që duhen për të larguar akuzat dhe për të nxjerrë në dritë meritat e Islamit.

Përveç kësaj, Zoti i Madhërishëm e di që Imami i kohës do të përballet edhe me të paedukatët dhe gjuhëhelmët e botës. Kështu që, i dhuron atij në kapacitetin më të lartë, forcën morale, si dhe dhembshurinë e sinqertë për njerëzimin. Me forcën e moralit nuk nënkupton që ai të tregohet i butë vend e pa vend, pasi kjo është kundër urtësisë, por do të thotë që ai të mos sillet si një shkurtpamës, i cili digjet e zemërohet nga fjalët e kundërshtarit dhe që për shkak të gjaknxehtësisë, i vlon fytyra nga zemërimi, duke nxjerrë nga goja fjalë të padenja. Kjo nuk mund të jetë gjendja për njerëzit e virtytshëm. Po, ndonjëherë Imamët e kohës flasin edhe ashpër për shkak të situatës. Këtë e bëjnë për hir të reformës. Megjithatë, edhe në situata të tilla, ata as nuk digjen nga brenda dhe as nuk pushtohen nga zemërimi.

NEVOJA PËR IMAMIN

Në fakt, zemërimi që shfaqin është artificial, pasi zemra e tyre është e mbushur plot qetësi dhe siguri. Kjo është arsyeja pse Hazret Jezusi^{as}, në disa raste, iu drejtua të tjerëve me fjalë të ashpra, si “derra”, “qenë”, “të pafe”, “kurorëshkelës”, etj., etj.. Por ne nuk mund të themi se, *me’adhallah*, atij i mungonte morali. Përkundrazi, ai ua mësonte të tjerëve moralin dhe ua edukonte butësinë. Andaj, këto fjalë që Jezusi i përdorte shpesh, nuk buronin prej një mendjeje të pushtuar nga zemërimi dhe nga çmenduria, por prej një zemre tejet të qetë, dhe që gjenin zbatim në kohën dhe në vendin e duhur. Shkurt, Imamët e kohës e kanë domosdoshmëri përsosmërinë në gjendjen e tyre morale. Gjithashtu, kur një fjalë e rëndë nuk del për shkak të nervozizmit apo të çmendurisë, madje përdoret në vendin dhe situatën e duhur, nuk quhet kundër moralit.

Një gjë tjetër që vlen të theksohet është që ata, të cilët Vetë Zoti i Madhërishëm i bën Imamë me duart e Tij, karakterizohen nga aftësia për ta përmbushur këtë detyrë. Çdo gjallesë, në tokë apo në ajër, Zoti i Madhërishëm i ka dhuruar aftësitë dhe forcat, të cilat në dijeninë e Zotit do t’i duhen asaj, siç e thotë në Kuranin e Shenjtë:

أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ

“Zoti ynë është Ai që i dha çdo gjëje formën e saj...”⁸

Në të njëjtën mënyrë, shpirttrave, për të cilat Zoti i Madhërishëm ka në dijeninë e Tij absolute që do të ngarkohen me detyrën e imamatit, u dhuron një sërë aftësish për të realizuar detyrën e dhënë. Fara e të gjitha këtyre dhuntive gjendet që në gjenezën e tyre. Sipas meje, që t’i sjellë dobi njerëzimit, Imami duhet të zotërojë cilësitë e mëposhtme:

1. Forca morale: Imamët përballen me lloj-lloj njerëzish, qofshin grindavecë, të ulët, gjuhëhelmë etj., andaj ata duhet të kenë shumë

⁸ Kurani i Shenjtë 20:51.

NEVOJA PËR IMAMIN

të lartë forcën e moralit, në mënyrë që ata të mos egërsohen dhe të mos e humbin kontrollin. Kështu njerëzit nuk do të privohen nga bekimet e tyre. Do të ishte tepër e turpshme që, nga njëra anë, një njeri të quhet mik i Zotit, dhe nga ana tjetër të jetë me moral të ulët, sa të mos durojë dot as sharjet; nga njëra anë, ai të quhet Imam i kohës, por nga ana tjetër, të jetë me karakter aq të dobët, sa që me një provokim të tërbohët e t'i hipë gjaku në fytyrë. Imami i kohës kurrsesi nuk mund të jetë i tillë. Madje, në karakterin e tij duhet të gjejë vend ky ajet:

إِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ

*“Sigurisht, ti qëndron mbi morale madhore.”*⁹

2. Forca e imamatit: Ai duhet të ketë forcën e imamatit, prej së cilës është quajtur Imam. Domethënë ai të ketë pasion për të bërë gjëra pozitive, vepra të mira dhe të përparojë në të gjitha njohuritë rreth Zotit dhe në dashurinë për Allahun. Pra, vetë shpirti i tij të mos kënaqet me asnjë humbje, qoftë edhe për një gjendje të metë. Ai duhet të shqetësohet e të brengoset kur sheh pengesa në rrugën e përparimit. Kjo është një forcë e brendshme që qëndron e gdhendur në shpirtin e Imamatit. Edhe sikur njerëzit të mos ndjekin dijet dhe njohuritë Hyjnore që ai u jep, apo të mos ndjekin dritën e tij, sërish për shkak të forcës së tij të brendshme, ai është Imam. Shkurt, është me vlerë të nënvizoj këtë pikë të shpirtshmërisë që imamati është një forcë, të cilën Zoti e gdhend në karakterin e atij, për të cilin Ai ka vendosur t'i japë këtë detyrë. Nëse e përkthen fjalën arabe “imam”, nga ana kuptimore, do të thotë: forca e udhëheqjes. Andaj, kjo nuk është ndonjë detyrë e përkohshme që i ngarkohet më vonë, por ashtu siç njeriu ka forcën e të parit, të të dëgjuarit dhe të të kuptuarit, në të njëjtën mënyrë Imami zotëron forcën e të hedhurit hapa përpara,

⁹ Kurani i Shenjtë 68:5.

të parakaluarit në çështjet Hyjnore ndaj të gjithë njerëzve të tjerë. Pikërisht kësaj force të tij i referohet edhe pozita e imamatit.

3. Forca e dijes (*bestetun fil-ilm*): Është e domosdoshme që Imami ta ketë edhe këtë forcë. Madje edhe kjo është forcë e qenësishme e tij. Imami është ai që ecën përpara në të gjitha të vërtetat, në njohuritë shpirtërore, në dashuri, në vërtetësi dhe në besnikëri, andaj ai i përdor aftësitë e tij për këtë shërbim. Prandaj, shpirti i tij në çdo çast lutet:

رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا

[“O Zoti im! Më shto dijen mua!”]¹⁰

Shqisat dhe refleksat e tij janë të prira drejt dhuntive që thamë më sipër. Zoti i Madhërishëm me bekimin e Tij i dhuron bollshëm dijet Hyjnore. Në kohën e tij nuk mund të ketë një tjetër, i cili të barazohet me të në shpjegimin e njohurive të Kuranit, në fuqinë bekuese dhe në dhënien e argumenteve të vërteta. Me mendim ai i korrigjon të tjerët në dije. Nëse dikush mendon ndryshe nga ai për çështjet fetare, e vërteta qëndron në anën e Imamit, sepse drita Hyjnore e ndihmon atë për të zbuluar të vërtetën. Këtë dritë nuk e zotërojnë të tjerët.

وَذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ.

[“Ky është bekimi i Allahut, që Ai ia jep kujt të dojë”].¹¹

Sikurse pula që ulet mbi vezët dhe i kthen në zogj, dhe i mbështjell zogjtë me krahët e saj duke ua transmetuar vetitë e saj, në të njëjtën mënyrë edhe ky njeri ua transmeton dijet shpirtërore të tij të tjerëve, duke ua shtuar bindjen dhe njohjen e Zotit. Kurse për të tjerët, që edhe pse mund të jenë të pastër shpirtërisht dhe marrës të shpalljeve, nuk është e domosdoshme ta kenë këtë dhunti, sepse ata nuk janë

¹⁰ Kurani i Shenjtë 20:115.

¹¹ Kurani i Shenjtë 62:5.

NEVOJA PËR IMAMIN

të ngarkuar me detyrën për edukimin e njerëzimit. Andaj, nëse sheh ndonjë të metë në dijen e atyre që nuk janë Imam, nuk duhet t'i kritikosh, sepse ata nuk janë kapitenë të anijes, përkundrazi, janë në nevojë të një kapiteni. Po, ata nuk duhet të kenë as mendime si, – “Nuk kemi nevojë për ndonjë kapiten shpirtëror, sepse jemi kështu dhe jemi ashtu”. Ata kanë nevojë për Imamin e kohës, sikurse grua ja ka nevojë për burrin. Zoti ka krijuar çdokënd me një detyrë të caktuar. Andaj, ai që nuk është krijuar për të qenë Imami i kohës, nëse pretendon të jetë i pavarur prej tij, do të turpërohet përpara njerëzve, siç një *veli* u tregua kaq naiv përpara mbretit, i cili duke parë paditurinë e tij, vetëm nënqeshte. Ndodhia është kjo: Në një qytet jetonte një njeri spiritual, i cili ishte i dëlirë dhe i pastër, por jo edhe i ditur. Mbreti e respektonte shumë atë, kurse ministri aspak, pasi ishte në dijeni të nivelit të paditurisë së shehut. Një herë, mbreti së bashku me ministrin shkuan për ta vizituar atë. Ra fjala për historinë. Atëherë *veliu* me plot naivitet tha, – Aleksandri romak gjithashtu ka qenë një mbret i fuqishëm në këtë *umet*. – Madhëri, – sakaq ndërhyri ministri, – shehu i nderuar përveç shpirtshmërisë, paska shumë njohuri edhe në fushën e historisë.

Shkurt, Imami i kohës duhet ta ketë forcën e dijes, më shumë sesa forcën e inspirimit, ngaqë i duhet të ballafaqohet me pyetje të çdolloji, nga kundërshtarët dhe njerëzit e thjeshtë. Njerëzit ngrenë të gjitha llojet e akuzave ndaj Librit të Zotit, duke e kritikuar atë në fushat e mjekësisë, të astronomisë, të fizikës, të gjeografisë, në vetë literaturën autentike islame, në fushën e logjikës dhe të tekstit. Imami i kohës quhet “Mbrotësi i dritës së Islamit”. Prej Zotit të Madhërishëm ai caktohet kopshtar i këtij kopshti. Andaj, ka për detyrë të hedhë poshtë çdo akuzë, duke i mbyllur gojën çdo kritikuesi përmes argumentit. Madje, detyra e tij nuk është vetëm t'i hedhë poshtë akuzat kundër Islamit, por edhe t'i shfaqë botës meritën dhe bukurinë e Islamit.

Njeriu i tillë meriton nderim të madh. Ai është i denjë për t'u quajtur *gur filozofik*, sepse përmes qenies së tij gjallërohet Islami. Ai bëhet krenaria e Islamit dhe argument prej Zotit të Madhërishëm për të gjithë njerëzit. Nuk i lejohet askujt të ndahet prej tij, sepse me vullnetin dhe urdhrin e Zotit të Madhërishëm, ai bëhet mbrojtësi i nderit të Islamit, i dhembshuri për të gjithë muslimanët dhe mbledhësi i përsosmërive fetare në mënyrë të gjithanshme. Puna e tij është të përballët në çdo arenë ku ndeshet Islami me mosbesimin. Pikërisht me frymën e tij të dëlirë, ai e mbyt mosbesimin. Ai është e tëra, kurse gjithë të tjerët janë pjesë të tij.

اوچوکل و توچوچوئی نے کلی
توہلاک استی گرازوے بگلی

*[Ai është si e tëra, kurse ti vetëm një pjesë, e jo e tëra;
do të vdesësh nëse shkëputesh prej tij]¹²*

4. Forca e vendosmërisë: Fuqia e katërt e domosdoshme për Imamin e kohës është vendosmëria. Vendosmëri, në këtë kontekst, do të thotë që ai në asnjë rrethanë të mos dorëzohet, të mos zhgënjehet dhe as të mos plogështohet në synimin e tij. Imamëve të kohës, pra profetëve, të dërguarve dhe *muhadethëve*, nganjëherë u bien sprova të forta dhe vështirësi aq të mëdha, saqë duket, sikur Zoti i Madhërishëm t'i ketë braktisur ata, ose sikur ka vendosur t'i shkatërrojë ata. Nganjëherë ata përfetojnë ndërprerje në shpalljet dhe në inspirimet e tyre. Pra, për një kohë nuk u vjen shpallja. Nganjëherë disa profeci të tyre plotësohen në një formë sprove në atë mënyrë, që për njerëzit e rëndomtë nuk bëhet e qartë vërtetësia e tyre. Dhe nganjëherë shfaqen vonesa në arritjen e synimit të tyre. Nganjëherë njerëzit e botës i braktisin, i poshtërojnë, i mallkojnë dhe i përzenë. Çdo njeri që i shan, pandeh se po bën një punë të mirë. Njerëzit i urrejnë ata, i shohin me

¹² Përkthimi i vargjeve perse. [Botuesi]

përçmim, jo më t'i përshëndetin duke iu përgjigjur përshëndetjes së tyre. Në të gjitha këto situata, vendosmëria e tyre sprovohet. Por ata, në asnjë rrethanë, nuk dorëzohen përballë këtyre sprovave, as nuk plogështohen në detyrën e tyre, derisa u vjen ndihma e Allahut.

5. Fuqia e pestë: Imamëve të kohës nuk duhet t'u mungojë **pranimi prej Allahut**. Pranimi prej Allahut nënkupton që, gjatë vështirësive, sprovave dhe në momentet kur ata ndeshen fort me armikun dhe kur kërkohet ndonjë shenjë prej Zotit ose fitore prej Tij, ose ata ndiejnë detyrim të qajnë për dikë nga dhembshuria, përulën përpara Zotit të Madhërishëm me aq fuqi, saqë lutjet e tyre të mbushura me vërtetësi, singëritet, dashuri, besnikëri dhe vendosmëri të patundur, shkaktojnë një britmë në Parinë e Lartë. Engjëjt fillojnë të shqetësohen duke ndier jehonën e britmave të tyre nëpër qiej. Më pas, porsi retë që shfaqen pas vapës dhe zagushisë së madhe, edhe zjarrmia e tyre e pranimit tek Allahu, pra, përqendrimi i tyre i fuqishëm shkakton që të gatuhet diçka në qiell. Fatet fillojnë të ndryshojnë. Vendimet Hyjnore marrin ngjyra të tjera. Ndihet freskia e erës së caktimeve të reja. Dhe, ashtu siç Zoti krijon substancën që shkakton ethet, Ai krijon edhe antidotin që e dëbon atë me urdhrin e Tij. Të tillë ndikim shkaktojnë burrat e Zotit përmes fuqisë së pranueshmërisë tek Allahu.

آں دعائے شیخ نے چوں ہر دعاست
فانی است و دستِ اودستِ خداست

*[Ajo lutje e Shehut nuk është lutje e thjeshtë,
ai është i vdekshëm, por dora e tij është dora e Zotit]¹³*

Fuqia e Imamit të kohës për sa i përket pranimit tek Allahu, domethënë përqendrimi i tij tek Allahu, është shumë më i shpejtë

¹³ Përkthimi i vargjeve perse. [Botuesi]

dhe shumë më i madh sesa fuqia e të gjithë *eulijave*. Për shembull, Musai *alejhiselam* ishte Imami i kohës së tij, kurse Bel'ami ishte *veliu* i kohës së tij. Edhe këtij të fundit, Zoti i Madhërishëm i kishte dhuruar komunikimin Hyjnor, si dhe pranimin e lutjeve. Por kur Musai dhe Bel'ami u ndeshën, Bel'ami u shkatërrua sikur të ishte koka që pritet vetëm me një goditje të shpatës së mprehtë. Fatligu Bel'am, ngaqë nuk e dinte këtë filozofi, sipas së cilës edhe pse Zoti të ketë komunikuar me dikë, duke e quajtur të dashur të Tij dhe të afërt me Të, megjithatë, nëse ai ndeshet me një që është akoma më shumë i bekuar, do të shkatërrohet. Atëherë asnjë inspirim (*ilham*) i tij nuk do t'i bëjë dot dobi dhe as pozita e tij të pranimin të lutjeve nuk do t'i hyjë në punë. Ky qe vetëm një Bel'am, por unë e di që në kohën e Profetit tonë të dashur, paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të, ka pasur mijëra Bel'amë të tillë, siç ishin shumica e rabinëve, pasi feja e krishterë kishte pësuar vdekjen.

6. Fuqia e gjashtë: Domosdoshmëri për Imamin e kohës **janë vizionet (*keshfet*) dhe shpalljet (*ilhamet*)**. Përmes shpalljes Imami i kohës shpesh mësohet prej Zotit të Madhërishëm për dijet, të vërtetat dhe njohuritë shpirtërore. Shpalljet e njerëzve të tjerë nuk mund të krahasohen me shpalljet e tij, sepse këto të fundit, si në cilësi, ashtu edhe në sasi janë shumë më të larta se ato të njerëzve të tjerë. Nëpërmjet shpalljeve të Imamit të kohës hapen portat e diturisë, zbulohen të vërtetat Kuranore, zgjidhen pikëpyetjet dhe vështirësitë fetare, si dhe shfaqen profeci të nivelit më të lartë, që ndikojnë te popujt kundërshtarë.

Shkurt, vizionet dhe shpalljet e imamëve të kohës nuk kufizohen vetëm tek individi, por janë jashtëzakonisht të dobishme dhe të bekuara për të ndihmuar fenë dhe për të forcuar besimin. Zoti i Madhërishëm u flet shumë qartë dhe u përgjigjet lutjeve të tyre. Shumë herë ata përjetojnë edhe dialog, ku në një sesion zhvillohen

NEVOJA PËR IMAMIN

pyetje-përgjigje të shumta mes tyre dhe Zotit. E gjithë kjo ndodh në formën e një zbuluese kaq të pastër, kaq të këndshme dhe kaq elokuate, saqë marrësi i shpalljes bindet sikur po sheh Zotin e Madhërishëm. Shpallja që merr Imami i kohës nuk është si rasti i atij personi që, në mënyrë të fshehtë hedh një gur dhe ia mbath, duke mos lënë gjurmë se kush ishte e ku shkoi. Përkundrazi, Zoti i Madhërishëm u afrohet shumë Imamëve të kohës, duke zbuluar pakëz Fytyrën e Tij të Shenjtë dhe të Ndritshme, e cila është e gjitha Dritë. Kurse të tjerët nuk përjetojnë dot këtë lloj komunikimi, madje ata nganjëherë ndiejnë sikur dikush po tallet me ta. Profecitë e shpallura të Imamit të kohës arrijnë nivelin e zotërimit të së padukshmes, pra e zotërojnë të padukshmen në çdo aspekt, siç një kalorës zotëron kalin e tij. Zoti i Madhërishëm ua jep këtë forcë dhe këtë fuqi zbuluese, në mënyrë që shpalljet e tyre të mbeten tërësisht të papërlyera me frymëzimet satanike dhe që të vendoset argumenti mbi gjithë njerëzit e tjerë.

Le të jetë e qartë që frymëzimet satanike janë një fakt, që u ndodhin kërkimtarëve që janë me shpirtshmëri të mangët. Në mënyrë të ngjashme, ekzistojnë edhe vetërrëfime, të cilat quhen *ëndrra të ngatërruara*. Ai që i mohon këto dukuri, kundërshton Kuranin e Shenjtë, sepse sipas Kuranit të Shenjtë, frymëzimet satanike ndodhin. Allahu i Madhërishëm thotë se njeriu nuk u shpëton frymëzimeve të tilla, për sa kohë që pastrimi i tij shpirtëror nuk është bërë i plotë, dhe si i tillë, atë mund ta zërë ajo që pohon ky ajet:

تَزَلُّ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ

... (djajtë) zbresin mbi çdo shpifës (dhe) mëkatar të madh.¹⁴

Sa u përket njerëzve me shpirt të pastër, Zoti i lajmëron menjëherë për çdo frymëzim satanik. Keqardhje që disa priftërinj në librat e tyre kanë komentuar padenjësisht ngjarjen, sipas së cilës djalli e pat

¹⁴ Kurani i Shenjtë 26:223.

NEVOJA PËR IMAMIN

tunduar Hazret Isain, paqja qoftë mbi të, duke e çuar atë në një mal.¹⁵ Ata kanë pohuar se kjo ngjarje nuk qe diçka që ndodhi në botën fizike, në atë mënyrë që bota të mund ta shihte dhe që hebrenjtë të mund ta dëshmonin. Sipas tyre ishte më tepër një frymëzim satanik, që i kishte ndodhur tri herë Hazret Mesihut, frymëzim të cilin ai nuk e kishte pranuar. Drithërohem kur lexojmë një interpretim të tillë të Ungjillit! Frymëzim satanik, edhe Mesihut!

Nga ana tjetër, nëse këto kërkesa që iu bënë Hazret Mesihut, nuk i quajmë frymëzime prej djallit dhe supozojmë që vetë djalli u personifikua dhe u takua me Hazret Isain, paqja qoftë mbi të, përballemi me një akuzë tjetër. Nëse djalli, që është një “gjarpër i vjetër”, me të vërtetë u trupëzua fizikisht duke u shfaqur në formën e një njeriu përpara Hazret Mesihut, afër tempullit më të bekuar të judenjve, ku kalonin qindra njerëz, aty do të ishin grumbulluar me mijëra njerëz për ta parë atë. Madje, vetë Hazret Mesihu do t'i kishte thirrur judenjtë për t'ua prezantuar djallin, pasi shumë sekte e mohonin ekzistencën e tij. Kjo, pa dyshim, do të quhej një shenjë e vërtetësisë së Hazret Mesihut, nëpërmjet së cilës, shumë njerëz do ta gjenin rrugën e drejtë. Gjithashtu, edhe autoritetet me ndikim të Perandorisë Romake do ta kishin parë djallin, madje edhe duke fluturuar, duke e dëshmuar me sytë e tyre. Një pamje e tillë sigurisht që do t'i kthente ata në ndjekës të Hazret Mesihut. Por, diçka e tillë nuk ndodhi. Ndoshta edhe për këtë arsye, ngjarja në fjalë pohohet si të ishte një komunikim shpirtëror, të cilin me fjalë të tjera, e quajmë frymëzim prej djallit.

Por, unë mendoj edhe një mundësi tjetër, sipas së cilës në vetë librat e judenjve shpeshherë njerëzit e ligj janë quajtur djaj. Bazuar te kjo idiomë, edhe vetë Hazret Mesihu e quajti djall njërin prej dishepujve

¹⁵ Bibla, Mateu 4:8-9.

të tij, për të cilin përmenden në Bibël pak rreshta përpara se të ndodhë ngjarja në fjalë, se atij i qenë dorëzuar çelësat e parajsës. Me gjasë, një jude që u quajt djall për shkak të djallëzisë së tij, iu afrua Hazret Mesihut^{as} për ta tallur dhe Hazret Mesihu, siç e quajti Pjetrin djall, i dha edhe atij të njëjtin emër. Në fakt, judenjtë bënëin djallëzi të tilla. E kishin në karakter që të bënin kërkesa të tilla. Gjithashtu, mundet që e gjithë kjo ngjarje të jetë një gënjeshtëri. Pra, ta kenë sajuar me qëllim, ose të mund të ketë hyrë gabimisht në tekstet biblike. Sepse këta ungjij nuk janë ungjijtë e Hazret Mesihut, dhe as nuk janë të vërtetuara prej tij, por i kanë shkruar dishepujt ose të tjerët sipas mendimit dhe intelektit të tyre. Kjo është arsyeja që aty gjenden edhe pohime kundërthënëse. Andaj, mund të pohojmë se shkruesit e Ungjijve kanë gabuar duke i përpiluar vetë këto gjëra. Siç disa prej tyre gabuan duke pandehur se Hazret Mesihu kishte vdekur në kryq.¹⁶ Gabime të tilla ishin normale për dishepujt, për të cilët Ungjijtë na informojnë se nuk kishin ndonjë intelekt shumë të lartë. Vetë Hazret Mesihu dëshmon për intelektin e tyre të dobët, qoftë në të logjikuarit dhe në të vepruarit.

Shkurt, e vërteta është që frymëzimi i djallit nuk mund të zërë vend në zemrat e atyre njerëzve që janë shpirtërisht të pastër. Edhe sikur pranë zemrës së tyre afrohet fluturimthi ndonjë mendim prej djallit, Zoti e largon dhe e përzë atë, duke mos lejuar që ai ta njollosë sadopak karakterin e tyre të pastër. Një frymëzim të tillë, i cili më shumë ngjan me një mendim të zbehtë dhe të papjekur, Kurani i Shenjtë e emërton me fjalën arabe "*tāif*". Në arabisht variantet e këtij emri janë *tāif*, *teuf*, *tejjif* dhe *tejf*. Ky mendim ka shumë pak lidhje me

¹⁶ Njëri prej shumë ungjijve të të krishterëve pohon se Hazret Mesihu nuk u kryqëzua. Kjo është e vërtetë, pasi vërtetohet edhe nga receta mjekësore, e quajtur "*melhemi i Isait*", të cilën e kanë përmendur një mori mjekësh. (Autori)

zemrën, për të mos thënë aspak. Ai është sikurse hija e zbehtë e një peme që ndodhet larg. Me gjasë, djalli i mallkuar është përpjekur të shtinte një mendim të këtij niveli në zemrën e Hazret Mesihut, paqja qoftë mbi të, por Hazret Mesihu me forcën e profetërisë së tij, e ka përzënë atë.

Unë u detyrova ta pohoja këtë, pasi kjo ngjarje nuk përmendet vetëm nëpër Ungjij, por edhe në hadithet *sahihë*.

Është e shkruar:

عن محمد بن عمران الصيرفي قال حدثنا الحسن بن علي العنزي عن العباس بن عبد الواحد عن محمد بن عمرو عن محمد بن مناذر عن سفيان بن عيينة عن عمرو بن دينار عن طاووس عن أبي هريرة قال جاء الشيطان إلى عيسى قال أَلَسْتُ تَزْعُمُ أَنَّكَ صَادِقٌ؟ قَالَ بَلَى. قَالَ فَأَوَّقَ عَلَى هَذِهِ الشَّاهِقَةِ فَالَقَ نَفْسَكَ مِنْهَا. فَقَالَ وَيْلَكَ أَلَمْ يَقُلِ اللَّهُ يَا ابْنَ آدَمَ لَا تَبْلُغْنِي بِهَلاَكِكَ فَإِنِّي أَفْعَلُ مَا أَشَاءُ.

Përkthimi: Na ka rrëfyer Muhammed bin Imran es-Sajrefiu, i cili ka thënë se na ka treguar El-Hasan bin Ulejl el-Aneziji, nga El-Abbas Abdulvahidi nga Muhammed bin Amri nga Muhammed bin Munadhiri nga Sufjan bin Ujejne nga Amr bin Dinari nga Tausi e ky nga Ebu Hurejre, i cili ka thënë: Shejtani (djalli) shkoi pranë Isait dhe i tha,— A nuk mendon se ti je i vërtetë? — Patjetër që po,— iu përgjigj ai. Shejtani i tha,— Nëse është kështu, atëherë ngjitu në këtë mal dhe hidhu nga aty! — U shkatërrofsh ti! — iu përgjigj Isai,— A nuk e di që Zoti ka thënë: “Mos Më sprovo me vdekjen tënde, sepse Unë bëj atë që dua”?!

Dihet që djalli ka shkuar siç shkon Xhibraili te Profetët. Xhibraili nuk vjen si njerëzit, me makinë apo me kalë të gjetur me qira, me një çallmë në kokë dhe i mbështjellë me çarçafë. Përkundrazi, shfaqja e tij bëhet në formën e një bote tjetër. Atëherë, si është e mundur që djalli, i cili është më i mjeri dhe më i poshtri, të duket haptazi, i mishëruar si njeri?! Duke pasur parasysh këtë argument, nuk mund

NEVOJA PËR IMAMIN

të mos pranohet qëndrimi i Draperit.¹⁷ Por bashkë me këtë, duhet thënë se Hazret Isai, paqja qoftë mbi të, me fuqinë e profetërisë së tij dhe me dritën e vërtetësisë së tij, kurrresi e kurrresi nuk e lejoi frymëzimin e djallit t'i afrohej, madje mori masat menjëherë për ta refuzuar dhe për ta përzënë atë. Dhe ashtu siç errësira nuk mund të qëndrojë përballë dritës, në të njëjtën mënyrë, djalli nuk qëndroi dot përballë tij, përkundrazi, ia mbathi. Ky pikërisht është kuptimi i saktë i ajetit të Kuranit:

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ-

*"Pa dyshim, ti nuk do të kesh sundim mbi robërit e Mi"*¹⁸

Pra, djalli sundon mbi ata, të cilët e pranojnë frymëzimin dhe shpalljen e tij. Nga sundimi i djallit shpëtojnë ata që e plagosin djallin që nga larg me shigjetën e tyre të dritës, duke e qëlluar në fytyrë me këpucën e qortimit dhe të poshtërimit. Ata kurrresi nuk i pranojnë dokrrat e tij. Por, ngaqë Zoti i Madhërishëm dëshiron t'u tregojë Profetëve

مَلَكُوتِ السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ

sundimin e qiejve e të tokës, dhe djalli vjen prej sundimit tokësor, e sheh të nevojshme për ta të shohin edhe fytyrën e kësaj krijese të çuditshme, e cila quhet *shejtan* dhe ta dëgjojnë edhe fjalën e tij, në mënyrë që perceptimi i tyre për krijesat të jetë gjithëpërfshirës. Dhe kjo nuk ua njollos aspak pastërtinë dhe nderin e tyre.

Me mënyrën e tij të vjetër cytëse, djalli i pat kërkuar tinëzisht Hazret Mesihut diçka, por me natyrën e tij të pastër, Hazret Mesihu ia

¹⁷ Kjo përmendet në librin e autorit Dr. William Draper, të titulluar *"A History of the intellectual Development of Europe"* ["Histori mbi zhvillimin intelektual të Europës"] që u botua në vitin 1876.

¹⁸ Kurani i Shenjtë 15:43.

refuzoi menjëherë. Kjo nuk tregon aspak ulje në madhështinë e tij. A nuk i flet ndonjëherë mbretit edhe një që është i lig?! Në të njëjtën mënyrë, përmes rrugës shpirtërore, edhe djalli tentoi ta hidhte fjalën e tij në zemrën e Jezusit, por Jezusi nuk e pranoi këtë frymëzim djallëzor, madje e përzuri atë. Kështu, kjo që një meritë e tij. Ai që kritikon këtë gjendje të Jezusit, është naiv dhe i paditur për filozofinë shpirtërore. Megjithatë, atë që bëri Jezusi duke e përzënë frymëzimin e djallit përmes kamxhikut të dritës së tij dhe duke e nxjerrë në pah menjëherë ligësinë e tij, nuk mund ta bëjë çdo asket a sufist. Sejid Abdulkadir Xhilani,¹⁹ Allahu qoftë i kënaqur me të, thotë:

Njëherë edhe mua më frymëzoi djalli. – O Abdulkadir,– më tha djalli,– të gjitha adhurimet e tua u pranuan, andaj, çdo gjë që është haram për të tjerët, është bërë hallall për ty, dhe ti je i liruar edhe nga obligimet e namazit.

– Shporru që këtej, o djall!– iu përgjigja. – Si mund të jetë e lejuar për mua diçka që nuk ishte e lejuar për Profetin e Shenjtë^{as}?!

– Atëherë djalli me gjithë fronin e tij të artë, u zhduk para meje,– rrëfeu Abdulkadiri.

Atëherë, si mundet që njerëzit e zakonshëm, të cilët nuk arrijnë të kryejnë plotësisht udhëtimin e tyre shpirtëror, të jenë të mbrojtur kundër djallit, kur edhe një njeri i Zotit dhe një burrë i rrallë si Abdulkadiri^{ra} mori një frymëzim satanik? Si mundet që edhe ata ta kenë atë largpamësi shpirtërore, që kanë pasur Sejid Abdulkadiri ose Hazret Mesihu, paqja qoftë mbi të, në mënyrë që t'i dallojnë frymëzimet satanike?

¹⁹ Sejid Abdulkadir Xhilani (ndërroi jetë në vitin 1166 e.s.) ishte një njeri i Zotit, sufist dhe jurist. [Botuesi]

NEVOJA PËR IMAMIN

Para se të vinte i Dërguari i Allahut^{savs}, Arabia ishte mbushur plot me rabinë, të cilëve shpesh u vinin frymëzimet satanike. Madje, herë-herë ata bënin edhe profeci bazuar në frymëzimet e tyre. Çuditërisht disa prej profecive të tyre edhe përmbusheshin. Në literaturën islame shënohen shumë ngjarje të tilla.

Shkurt, ai që mohon ekzistencën e frymëzimit satanik, tenton të hedhë poshtë edhe mësimet e Profetëve, paqja qoftë mbi ta. Gjithashtu, mohon edhe gjithë zinxhirin e profetërisë. Në Bibël përmendet që, një herë katërqind Profetë përjetuan frymëzim satanik. Sipas profecisë së tyre, mbreti do të fitonte në një luftë. Mirëpo, Profetët ishin mashtruar nga një shpirt gënjeshtar.²⁰ Ndodhi që në të njëjtën luftë, mbreti pësoi humbje të madhe dhe u vra me poshtërsi. Përballë katërqind Profetëve, profecia e të cilëve doli e gabuar, qëndronte edhe një Profet tjetër, i cili mori frymëzimin prej Hazret Xhibrailit. Profeti pati paralajmëruar se mbreti do të pësonte humbje të rëndë, do të vritej dhe qentë do ta shqyenin mishin e tij. Pikërisht profecia e tij doli e vërtetë.

Këtu lind një pyetje: nëse frymëzimet satanike janë kaq të shpeshta, si mund të kesh besim në frymëzimin e vërtetë? Pra, për sa kohë që ekziston rreziku që frymëzimi mund të vijë edhe prej djallit, sikurse i ndodhi edhe një profeti qëndrestar siç ishte Mesihu, të frymëzuarit e thjeshtë do ta quajnë një belë frymëzimin! Përgjigjja për këtë pyetje është që nuk duhet të zhgënjehemi, sepse kështu është ligji i Zotit të Madhërishëm në këtë botë, sipas të cilit për çdo gjë me vlerë ka edhe falsifikime të saj. Për shembull: ekzistojnë dy lloje perlash. Ato që mjeshtërit i nxjerrin nga lumenjtë dhe perlat e lira, që të tjerët i krijojnë në mënyrë artificiale dhe i shesin. Të mendosh se meqë ekzistojnë edhe perla të rreme, nuk mund të mos tregtohen perlat e vërteta është e pamundur. Zoti i Madhërishëm u ka dhuruar

²⁰ Bibla, 1 i Mbretërve 22:6-23.

NEVOJA PËR IMAMIN

shikim të mprehtë argjendarëve, të cilët menjëherë dallojnë se cila është origjinale dhe cila është e rreme. Në të njëjtën mënyrë, Imami i kohës është argjendari i perlave të frymëzimeve. Duke qëndruar në shoqërinë e Imamit të kohës, njeriu arrin ta dallojë shumë shpejt të vërtetin nga i sajuari. O sufistë! O viktimat e kësaj alkimie! Hidhni hapin me kujdes në këtë rrugë dhe mbani mend mirë se frymëzimi i vërtetë, që vjen prej Zotit të Madhërishëm, shoqërohet me shenjat sa vijon:

(1) Frymëzimi i vërtetë (*ilhami*) ndodh kur zemra e njeriut ndien dhimbje të madhe, ndërsa shpirti i tij rrjedh pors i kulluar në drejtim të Zotit të Madhërishëm. Kësaj i referohet edhe hadithi që thotë:

– Kurani është zbritur gjatë dhimbjes, andaj edhe ju lexojeni atë me dhimbje në zemër.

(2) Frymëzimi i vërtetë sjell me vete një kënaqësi të madhe. Të mundëson bindje të palëkundur për arsye të pashpjegueshme, ndërsa të ngulitet në zemër pors i një gozhdë e hekurt. Ai vjen si një ligjërim me plot elokuencë dhe i pastër nga gabimet.

(3) Frymëzimi i vërtetë mbart një madhështi dhe lartësim. Ai të troket fort zemrën, teksa zbret me një zë të fuqishëm dhe tejet ndikues. Kurse frymëzimi i rremë vjen me një zë të dobët, si atë të vjedhësve, të eunukëve dhe të femrave, sepse djalli është një vjedhës, “eunuk” dhe burracak.

(4) Frymëzimi i vërtetë mbart ndikimin e fuqive të Zotit të Madhërishëm. Pra, është e domosdoshme që ai të ketë edhe profeci, të cilat duhet të përmbushen.

(5) Frymëzimi i vërtetë ia pastron njeriut shpirtin çdo ditë e më shumë, ia largon papastërtitë dhe ligësitë e brendshme, si dhe ia lartëson moralat.

NEVOJA PËR IMAMIN

(6) Frymëzimin e vërtetë njeriu e përjeton përmes të gjitha forcave të tij të brendshme. Kjo, në atë mënyrë, saqë çdo forcë e tij fiton një dritë të re. Njeriu has një ndryshim në vetvete. Jeta e tij e mëparshme vdes dhe ai nis një jetë të re. Gjithashtu, frymëzimi i vërtetë i jep njeriut dhembshuri të madhe për të gjithë njerëzimin.

(7) Frymëzimi i vërtetë nuk përfundon vetëm me një thirrje, sepse thirrja e Zotit vjen me vazhdimësi. Zoti është tejet i Dhembshur. Atij që i kushton vëmendje, komunikon me të. Ai u përgjigjet pyetjeve të tij në atë mënyrë që njeriu, në një vend të vetëm dhe në një kohë të vetme, merr përgjigjet e kërkesave të tij, ndonëse ky komunikim nganjëherë ndërpritet përkohësisht.

(8) Njeriu që merr frymëzimin e vërtetë nuk mund të jetë kurrë burracak. Ai nuk i frikësohet askujt, as edhe një pretenduesi tjetër të frymëzimit, sado kundërshtar ta ketë. Ai e di me bindje se Zoti është me të dhe se do ta mposhtë duke e poshtëruar kundërshtarin e tij.

(9) Frymëzimi i vërtetë shpesh përçohet si burim i dijeve dhe i njohurive të reja, sepse Zoti nuk dëshiron ta lërë robin e tij në padituri, apo në injorancë.

(10) Përveç kësaj, frymëzimi i vërtetë shoqërohet me plot bekime të tjera. Gjithashtu, folësit me Allahun i sigurohet nder dhe ndikim nga e padukshmja.

Kjo epokë është e mangët në aspektin që shumica e njerëzve, që janë të prirë nga filozofia, pra natyralistët,²¹ si dhe pasuesit e besimit Brahmu,²² e mohojnë shpalljen Hyjnore. Shumë janë larguar nga kjo botë në këtë gjendje mohimi. Por, e vërteta mbetet e vërtetë, edhe

²¹ Natyralistët u referohen atyre që besojnë se të gjitha të vërtetat fetare rrjedhin nga natyra dhe prej shkaqeve natyrore, dhe jo nga shpallja. [Botuesi]

²² Brahmu Samaxh (fjalë për fjalë 'Shoqëria Hyjnore') është një sekt i fesë hindu, i themeluar në vitin 1828 e.s.. [Botuesi]

NEVOJA PËR IMAMIN

nëse e gjithë bota e mohon atë, dhe gënjeshtër mbetet gënjeshtër, edhe nëse e gjithë bota e miraton atë. Ka edhe nga ata që besojnë në ekzistencën e Zotit të Plotfuqishëm, të cilin e konsiderojnë si Arkitekt të universit; ata e njohin Atë si Gjithëshikues, Gjithëdëgjues dhe të Gjithëdijshtëm, por pas gjithë këtij besimi, guxojnë ta mohojnë komunikimin me Zotin. Si nuk mund të flasë Ai që sheh dhe di në atë mënyrë që dija e Tij përfshin çdo grimcë të universit pa ndihmën e ndonjë mjeti fizik? Gjithashtu, është e gabuar të thuash se Ai më përpara ka folur, por tani nuk folka! Si të thuash, cilësia e Tij e të folurit nuk ka vijuar, por ka mbetur mbrapa. Një besim i tillë të sjell vetëm dëshpërim. Nëse disa prej cilësive të Zotit zhduken pas njëfarë kohe, të gjitha cilësitë e Tij do të vihen në dyshim. Mjerë për filozofë dhe besimtarë të tillë, të cilët me një dorë i pranojnë të gjitha cilësitë e Zotit, dhe me dorën tjetër mbajnë thikën për të prerë dhe për të hedhur tej e tutje një pjesë kryesore të tyre!

Mjerë edhe për arjët [sekt i fesë hindu], të cilët e mbyllën komunikimin me Zotin e Madhërishëm qysh te Vedat! Edhe të krishterët nuk ngurruan ta vulosnin atë. Sipas tyre, për të pasur largpamësinë dhe njohjen shpirtërore, njerëzit kishin nevojë për shpalljet Hyjnore vetëm deri tek Hazret Mesihu dhe se pas tij paska filluar një gjeneratë kaq e pafat që do të mbetet e privuar nga ky bekim përgjithmonë! Por njeriu ka gjithmonë nevojë për konstatim dhe për vetëdije personale. Feja mund të luajë rolin e burimit të dijes vetëm deri atëherë kur vijon të përcjellë cilësitë e Zotit të Madhërishëm, përndryshe ajo kthehet në përralla dhe vdes shpejt. Vallë, si mund ta pranojë logjika njerëzore këtë dështim! Nga ana tjetër, ne e ndiejmë në shpirtin tonë që kemi nevojë për njohjen e plotë ndaj Zotit, nevojë e cila nuk mund të plotësohet pa pasur komunikim Hyjnor dhe pa parë shenja të mëdha prej Zotit. Atëherë, si mundet që i Gjithëmëshirshmi të mund të na mbyllë derën e komunikimit

me Zotin?! A paskan ndryshuar zemrat e njerëzve në këtë kohë, apo mos vallë ka ndryshuar vetë Zoti?! Ne e pranojmë që shpallja te një njeri mund të gjallërojë besimin te qindra mijëra jetë në një kohë, andaj, nuk është domosdoshmëri që gjithsecili ta përjetojë në mënyrë individuale shpalljen Hyjnore, por ne nuk mund të pranojmë që shpallja ose komunikimi me Zotin të jetë asgjësuar tërësisht, duke na lënë në duart tona vetëm disa histori, të cilat ne vetë nuk i kemi dëshmuar me sy. Kur një çështje mbetet në formë historie prej qindra vitesh dhe nuk shfaqet një shembull i ri për ta vërtetuar atë, dihet që shumica e njerëzve, që kanë mendime filozofike, nuk i pranojnë këto tregime pa baza të forta. Veçanërisht, kur këto tregime flasin për gjërat që në kohën tonë njihen si të paimagjinueshme. Për këtë arsye, me kalimin e kohës, njerëzit me botëkuptim filozofik, jo vetëm që dyshojnë te mrekullitë, por edhe fillojnë t'i përqeshin. Në këtë pikë ata kanë të drejtë, sepse ata mendojnë se, për sa kohë që është i njëjti Zot me të njëjtat cilësi, dhe po kështu, edhe nevojat janë po të njëjta, pse është i ndërprerë shpallja dhe komunikimi me Zotin? Ndërkohë, të gjithë shpirtrat po gjëmojnë, – Edhe ne kemi nevojë për një njohje të gjallë rreth Zotit. Kjo është arsyeja pse miliona njerëz të fesë hindu janë bërë ateistë, pasi *panditët*²³ vazhdimisht u predikonin ndjekësve të fesë së tyre që shpallja ka reshtur së zbrituri prej miliona vitesh. Ata filluan të mendonin se epoka aktuale ka më shumë nevojë që *Parmeshveri*²⁴ të dërgojë shpallje të freskëta, sesa epoka e Vedave. Tani, nëse shpallja është një realitet, pse paska pushuar së zbrituri pas Vedave? Për këtë arsye, ateizmi u përhap në tokat e arjëve. Dhe, po për këtë arsye, mund të gjeni qindra sekte në fenë hindu, që tallen me Vedat dhe i mohojnë ato. Një prej këtyre sekteve është ai i xhejnëve. Edhe sikët, në fakt, përbëjnë një sekt të fesë hindu dhe që pikërisht

²³ Klerikët e fesë hindu. [Botuesi]

²⁴ Qenia Supreme në fenë hindu. [Botuesi]

për shkak të mendimeve që u thanë më sipër, u ndanë nga hindutë. Hindutë në fenë e tyre sajuan qindra ortakë me Zotin, duke përhapur idhujtari aq dendur, sa Parmeshveri i tyre nuk dallohet dhe, nga ana tjetër, pretendimi i tyre që Vedat janë të shpallura bazohet thjesht në një histori, e cila, sipas tyre ka ndodhur miliona vjet përpara. Pra, ata nuk kanë dëshmi të freskët. Për këtë arsye, sikët e devotshëm nuk besojnë në Vedat.

Në lidhje me këtë, në gazetën “Akhbar-e-Am” të Lahorit, të datës 26 shtator të vitit 1898, ishte botuar një artikull i një siku të nderuar. Autori citonte edhe vargje nga *Granth*²⁵ për të vërtetuar se *khalsat*²⁶ nuk besojnë në Vedat, dhe se kjo është ajo që kanë mësuar Gurutë. Në përfundim, autori pohonte se ithtarët e devotshëm të fesë së tij nuk besojnë në Vedat. Është e vërtetë që ai nuk pohoi se ndiqte Kuranin e Shenjtë, por kjo për arsye se sikët nuk e dinë për Islamin. Pra, ata janë në padijeni për dritën, që ka lënë në fenë Islame Zoti i Plotfuqishëm dhe i Qëndrueshëm. Për shkak të paditurisë dhe të urrejtjes, ata nuk janë aspak në dijeni për dritat që rrezaton fuqimisht Kurani i Shenjtë, andaj në kulturë u ngjajnë më shumë hinduve, sesa muslimanëve. Por në parim atyre u mjaftonte ta ndiqnin porosinë që Baba Nanek Sahibi la në *mantelin* e tij.²⁷ Në mantel, ai e ka lënë të shkruar që, përveç Islamit, asnjë fe nuk është e saktë dhe e vërtetë. Është përnjëmend për të ardhur keq ta shpërfillësh testamentin e një personi të shenjtë siç ishte Baba Nanek Sahibi. Çfarë trashëgime personale të Baba Sahibit kanë *khalsat* përveç mantelit të tij! Vargjet e *Granthit* janë mbledhur shumë vonë, për të cilat kritikët kanë shumë

²⁵ Libri kryesor i shenjtë në fenë sike. [Botuesi]

²⁶ Khalsat përbëjnë elitën e fesë sike. Ata i nënshtrohen ceremonisë së shenjtë të tyre, të quajtur Amrit. [Botuesi]

²⁷ Guru Baba Nanek Sahibi, që njihet si themelues i fesë sike, vishte një mantel, që në fenë sike quhet “Çola Sahib”. Në shumë pjesë të mantelit ishin të qëndisura ajetet e Kuranit të Shenjtë. [Botuesi]

rezerva. Zoti e di më mirë sa shumë ndryshime mund të ketë pësuar ai libër, dhe se sa shumë njerëz mund të kenë ndërhyrë në të duke i shtuar fjalët nga vetja. Gjithsesi, nuk është kjo tema e diskutimit. Ne po flasim për shpalljet që gjithnjë janë të nevojshme për ta mbajtur gjallë besimin e njerëzve. Këto frymëzime njihen nga fuqia dhe autoriteti i tyre, sepse përveç Zotit, askush tjetër, as djalli, as ndonjë xhind a demon, nuk i zotëron. Gjithashtu, frymëzimet e Imamit të kohës janë ato që peshojnë standardin e frymëzimeve të të tjerëve.

Unë e kam pohuar më parë që Imami i kohës ka që në gjenezën e tij forcën e imamatit dhe se Dora Hyjnore e pajis atë me fuqinë e udhëheqjes. Praktika e Allahut është që Ai nuk dëshiron që njerëzit të lihen të përçarë. Përkundrazi, në të njëjtën mënyrë si Ai e formoi sistemin diellor me një sërë trupash qiellorë, duke caktuar në mes tyre diellin si mbret, Ai u jep të gjithë besimtarëve dritën në bazë të kapacitetit të tyre, kurse Imamin e kohës e cakton diell të tyre. Kjo praktikë Hyjnore është kaq e lashtë, saqë këtë sistem të udhëheqjes e gjeni edhe te bletët. Edhe ato kanë një imam, që e quajmë mbretëreshë. Edhe në sundimet tokësore, Zoti i Madhërishtëm deshi që njerëzit të ndaheshin në popuj, ku secili popull prej tyre të ketë një drejtues a mbret. Mallkimi i Zotit bie mbi ata që preferojnë përçarjen dhe nuk duan të jetojnë nën udhëheqjen e një drejtuesi. Ndërkohë, Allahu i Madhërishtëm thotë:

أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ

*“Bindjuni Allahut, bindjuni të Dërguarit si dhe atyre që janë autoritete midis jush.”*²⁸

Fjala “autoritete” në kuptimin tokësor nënkupton mbretin, kurse në kuptimin shpirtëror Imamin e kohës. Në punët tokësore, prej nesh është edhe ai që nuk kundërshton qëllimet tona dhe që na mundëson dobinë fetare. Për këtë arsye, këshilla ime për Xhematin tim është

²⁸ Kurani i Shenjtë 4:60.

NEVOJA PËR IMAMIN

që ata ta konsiderojnë sundimin e britanikëve si “autoritete”, dhe t’i binden atij singërisht, sepse ata nuk ndërhyjnë në punët tona fetare, madje, ne ndihemi të sigurt për shkak të pranisë së tyre. Do të tregoheshim të pandershëm nëse nuk pranojmë faktin që britanikët i mundësuan fesë sonë lehtësinë që nuk e mundësuan dot as mbretërit muslimanë, sepse disa prej mbretërve muslimanë, për shkak të mungesës së guximit, e patën braktisur shtetin e Penxhabit. Për shkak të neglizhencës së tyre, në kohën e qeverisjes së sikëve të ndryshëm, ne dhe feja jonë Islame hasëm vështirësi të tilla, sa që nuk kishim mundësi as të faleshim me xhemat në xhami, e as të thërrisnim ezanin. Feja Islame kishte vdekur në Penxhab. Pastaj erdhën britanikët, me të cilët u kthye edhe fati ynë i mirë. Ata i dhanë mbështetje fesë Islame duke na dhënë liri të plotë në obligimet tona fetare. Na i shpenguan edhe xhamitë. Pas një kohe të gjatë, Islami filloi të praktikohet sërish hapur. Vallë, a nuk është për ta mbajtur mend këtë mirësi?! E vërteta është që disa mbretër muslimanë, që ishin të paguximshëm, për shkak të pakujdesive të tyre, e patën kthyer tokën tonë në tokën e mohimit, dhe se ishin britanikët ata që na kapën për dore, duke na mundësuar lehtësinë. Andaj, të gatuash rebelim kundër britanikëve është njësoj si t’i harrosh mirësitë e Zotit të Madhërishtëm.

Duke iu rikthyer temës kryesore, dua të them se, ashtu siç Kurani i Shenjtë na kërkon t’i nënshtrohemi drejtuesit të shtetit në jetën tonë shoqërore, të njëjtën porosi ai na jep edhe për jetën tonë shpirtërore. Pikërisht kësaj i referohet edhe lutja që na ka mësuar Allahu i Madhërishtëm:

أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ - صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

“Na udhëzo në rrugën e drejtë. Në rrugën e atyre që i bekove”²⁹

²⁹ Kurani i Shenjtë 1:6-7.

Njeriu duhet të reflektojë se asnjë besimtar, në fakt, asnjë njeri, madje asnjë kafshë, nuk është i privuar nga bekimet e Zotit të Madhërishëm, megjithatë nuk mund të themi se Zoti i Madhërishëm në këtë ajet na urdhëron t'i ndjekim të gjitha ato. Andaj, kuptimi i këtij ajeti është,— Na trego rrugën e atyre, të cilët patën në mënyrë të plotë dhe të përsosur bekimin shpirtëror, që edhe ne t'i ndjekim ata. Me fjalë të tjera, ky ajet na porosit,— Bëhuni me Imamin e kohës. Mos harroni se fjalët “Imami i kohës” përfshin edhe profetin, të dërguarin, *muhaddethin* dhe *muxhed-didin*. Kurse ata, të cilët nuk janë të caktuar prej Zotit për të edukuar dhe për të udhëzuar njerëzit dhe të cilëve as nuk u janë dhënë këto dhunti, ata mund të jenë *veli* ose shenjtorë, por nuk mund të quhen Imamë të kohës.

Në fund, mbetet pyetja se në këtë kohë, kush është Imami i kohës, ndjekjen e të cilit Zoti i Madhërishëm e ka bërë të obligueshme për mbarë muslimanët, të dëlirët, ëndërrshikuesit dhe të frymëzuarit. Unë e them pa ngurrim që, me bekimin dhe mirësinë e Zotit të Madhërishëm,

unë jam Imami i kohës.

Në qenien time Zoti i Madhërishëm bashkoi të gjitha shenjat dhe kushtet, duke më dërguar në krye të këtij shekulli, të cilit tanimë i kanë kaluar pesëmbëdhjetë vjet. Unë erdha në një kohë kur doktrinat islame të muslimanët ishin plot me mospajtime. Nuk kishte doktrinë, ku të ishin të gjithë të një mendimi. Në të njëjtën mënyrë, edhe në lidhje me zbritjen e Mesihut ishin përhapur mendime tepër të gabuara. Në lidhje me këtë të fundit, kaq e rëndë ishte situata sa që dikush besonte se Hazret Isai është i gjallë, dikush besonte se ka vdekur. Dikush priste zbritjen fizike të tij, e dikush një shëmbëlltyrë të tij. Dikush e zbriste atë në Damask, dikush donte ta zbriste në Mekë, dikush në Bejtul Mekdes e dikush në ndonjë ushtri të muslimanëve

NEVOJA PËR IMAMIN

e ndonjë tjetër besonte se ai do të zbritej në Indi. Për të gjitha këto mendime dhe besime të kundërta kërkonin një *gjqqtar* (*Hakem*). Ai *gjqqtar* jam unë. Unë jam dërguar për ta thyer kryqin, në kuptimin shpirtëror të fjalës, dhe për të shuar mospajtimet. Pikërisht këto dy çështje kërkonin që Zoti të më dërgonte mua. Unë nuk e kisha për detyrë të paraqisja ndonjë provë tjetër për vërtetësinë time, sepse vetë nevoja është prova. Prapëseprapë, Zoti i Madhërishëm shfaqti shumë shenja në mbështetjen time. Sikurse unë jam *gjqqtar* për të vendosur në lidhje me mospajtime të tjera, jam *gjqqtar* edhe në lidhje me jetën dhe vdekjen e Isait. Unë deklaroj se qëndrimi i mbajtur nga Imam Maliku,³⁰ Ibni Hazmi³¹ dhe *mu'tezilitët*,³² në lidhje me vdekjen e Mesihut, është i saktë dhe besoj se pjesa tjetër e *ehli sunetit* e kanë gabim. Prandaj, në cilësinë time si *gjqqtar* (*Hakem*), jap vendimin se ata të *ehli sunetit* kanë të drejtë vetëm për sa i përket konceptit bazë të zbritjes së Mesihut, sepse ishte e domosdoshme që Mesihu të zbritej. Megjithatë, ata kanë gabuar duke përcaktuar gjendjen e zbritjes, që duhet të ishte figurative dhe jo fizike. Kurse *mu'tezilitët*, Imam Maliku, Ibni Hazmi dhe bashkëmendimtarë të tjerë të tyre kanë të drejtë. Sepse, sipas ajetit të Kuranit të Shenjtë, “... dhe kur ma more shpirtin ...”³³ Mesihu duhej të vdiste përpara se të krishterët të devijonin nga rruga e drejtë. Ky është vendimi im si *gjqqtar*. Tani, kushdo që nuk e pranon vendimin tim, nuk pranon vendimin e Atij që më ka caktuar mua si *gjqqtar*.

Nëse më shtroni pyetjen, – Cila është prova që ti je *gjqqtar*? Përgjigjja për këtë është: është e pranishme koha në të cilën *gjqqtari* ishte i destinuar të vinte, është i pranishëm populli, të cilit *gjqqtari* do t'i

³⁰ Imam i jurisprudencës. Përpilues i Muvettasë (716-795 e.s.). [Botuesi]

³¹ Jurist andaluzian, teolog, autor (994-1064 e.s.). [Botuesi]

³² Shkollë e hershme e mendimit islamik. [Botuesi]

³³ Kurani i Shenjtë 5:118.

NEVOJA PËR IMAMIN

korrigjonte nocionet e gabuara të kryqit dhe, gjithashtu, janë shfaqur shenjat, që do ta dëshmonin vërtetësinë e *gijqtarit*. Madje, shenjat po vijnë të shfaqen. Edhe qielli po tregon shenja, edhe Toka po tregon shenja. Të bekuar janë ata që nuk rrinë symbyllur.

Unë nuk kërkoj nga ju të besoni vetëm te shenjat, të cilat tashmë janë shfaqur, por ju ftoj t'i sfidoni shenjat e mia, nëse mendoni se unë nuk jam *gijqtar*. Është e kotë të debatosh kundër meje, sepse kam ardhur në kohën e mospajtimit të besimeve. Vetëm debati rreth të qenit *gijqtar* është i hapur për të gjithë, të cilin e kam elaboruar. Tek unë do të gjeni katër shenja që më ka përcaktuar Zoti:

1) Mua më është dhënë shenja e elokuencës dhe mjeshtërisë në gjuhën arabe, si pasqyrim i mrekullisë Kuranore të elokuencës. Në këtë fushë askush nuk mund të përballet me mua.

2) Mua më është dhënë shenja e shpjegimit të të vërtetave dhe urtësive të Kuranit të Shenjtë. Edhe në këtë pikë, askush nuk mund të përballet me mua.

3) Mua më është dhënë shenja e pranimi të shpeshtë të lutjeve. Edhe në këtë pikë, askush nuk mund të përballet me mua. Unë mund të them, duke u betuar në Allah, që rreth tridhjetë mijë lutje të mia janë pranuar, për të cilat kam edhe dëshmi.

4) Mua më është dhënë shenja e lajmeve të së padukshmes. Edhe në këtë pikë, askush nuk mund të përballet me mua.

Këto janë dëshmi prej Zotit të Madhërisëm që i kam me vete. Gjithashtu, edhe profecitë e të Dërguarit të Allahut, paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të, dukshëm janë plotësuar në vërtetësinë time.

آسمان بارد نشان الوقت مے گوید زمین
این دو شاهد از پئے تصدیق من استاد اند

*[Qielli po vërshon shenja; Toka thotë,— Tani është koha;
Këta dy dëshmitarë po qëndrojnë në këmbë që të dëshmojnë për mua]*³⁴

Vite më parë u eklipsuan hëna dhe dielli në muajin e Ramazanit. U ndërpre haxhi. U përhap edhe murtaja në vend, sipas profecisë së përmendur në hadith. Janë shfaqur edhe shumë shenja të tjera prej meje, që nuk i kam përmendur këtu, por për të cilat janë dëshmitarë qindra hindu dhe muslimanë. Duke pasur parasysh të gjitha këto, unë jam Imami i kohës dhe është Zoti që më mbështet mua. Ai po qëndron për mua si një shpatë e ngrehur. Ai më ka njoftuar se kushdo, që del si keqbërës kundër meje, Ai do ta poshtërojë dhe do ta turpërojë atë. Shikoni! Unë jua kam komunikuar urdhrin që ishte përgjegjësi imja. Këto gjëra i kam shkruar vazhdimisht në librat e mi. U nxita t'i shkruaja edhe një herë tjetër prej keqkuptimit të një mikut tim. Sapo e mësova, e shkrova këtë libërth me dhimbje të madhe në shpirt.

Detajet për këtë ngjarje po i jap në vijim. Kam një mik, të cilin e shoh një njeri të pasherr, të sinqertë, të devotshëm dhe që ka drujtje ndaj Zotit. Që kur e kam njohur kam krijuar përshtypje pozitive për të. Allahu e gjykon atë! Megjithatë, në disa çështje, e shoh atë në gabim dhe druham për dëmin që mund t'i vijë atij nga ky gabim.

Në shtator të vitit 1898, gjegjësisht në muajin *xhumadil-evel*, të vitit 1316 h., ai udhëtoi së bashku me një mikun tim tjetër, dhe mbërriti tek unë në Kadijan. Më tregoi shumë shpallje të tij. U gëzova shumë që Zoti i Madhërishëm e pat bekuar atë me shpallje. Mirëpo, ndër këto shpallje, ai më tregoi edhe një ëndërr të tijën, në të cilën duke

³⁴ Përkthimi i vargjeve perse.

NEVOJA PËR IMAMIN

m'u referuar mua thotë: "Pse ta bëj unë *bejatin* (besëlidhjen) ndaj tij, ai duhet ta bëjë *bejatin* ndaj meje!" Nga kjo ëndërr e tij kuptova se ai nuk më pranon si Mesih të Premtuar dhe se është në padijeni për çështjen e imamatit të vërtetë. Andaj, nga dhembshuria ndaj tij, shkrova këtë libërth, për t'i shpjeguar atij doktrinën e imamatit të vërtetë dhe për të shprehur rëndësinë e *bejatis*. Kështu, në këtë libërth kam shpjeguar hollësisht më sipër në lidhje me Imamin e vërtetë, i cili ka të drejtë të marrë *bejatin*.

Mbetet për t'u shpjeguar çështja e *bejatis*. Fjala *bejat* (بيعت) në gjuhën arabe rrjedh nga fjala *bej* (بيع). *Bej* në arabisht do të thotë shkëmbimi që kryhet me marrëveshje të ndërsjellë, pra diçka këmbëhet me diçka tjetër. Andaj, *bejati* kërkon që bejatbërësi të dorëzojë veten me të gjitha elementet e tij, dhe në këmbim të fitojë urtësitë e vërteta dhe bekimet e përsosura, të cilat t'i sigurojnë atij shpëtimin, njohjen ndaj Zotit dhe pëlqimin e Tij. Kjo tregon që *bejati* nuk synon vetëm pendesën, sepse pendesën njeriu mund ta arrijë edhe vetë, por synon ato urtësi, bekime dhe shenja, të cilat e çojnë njeriun drejt pendesës së vërtetë. Qëllimi i vërtetë i *bejatis* është që njeriu t'i dorëzohet prijësit dhe në këmbim të kësaj, të fitojë dijet, urtësitë dhe bekimet, të cilat ia forcojnë besimin dhe ia shtojnë njohjen ndaj Zotit. Po ashtu, i mundësojnë atij lidhje të pastër me Zotin e Madhërishëm, e shpëtojnë atë nga xhehenemi tokësor, rrjedhimisht, e lirojnë edhe nga xhehenemi i ahiretit; ia dhurojnë shërimin për verbërinë tokësore të tij, rrjedhimisht, shpëtimin edhe nga verbëria e ahiretit. Në prani të një burri të tillë, që të mundëson këtë fryt të *bejatis*, do të ishte kulmi i fatkeqësisë të largoheshe prej tij me vetëdije.

Miku im i dashur! Unë jam i etur dhe i uritur për urtësitë, për të vërtetat dhe për bekimet qiellore. Nuk ngopem me dijet Hyjnore edhe sikur ato të jenë sa një oqean. Andaj, nëse dikush do që të më

bëjë mua si ndjekës të tij, e ka shumë të thjeshtë: le të shkëmbejmë rolet, duke mbajtur parasysh rëndësinë dhe filozofinë e vërtetë të *bejatis*. Nëse ai ka të vërtetat, njohuritë Hyjnore dhe bekimet qiellore që nuk më janë dhënë mua, ose nëse atij i janë zbuluar dijet e Kuranit që nuk më janë zbuluar mua, atëherë një njeri i tillë i shenjtë është i mirëpritur ta marrë dorën time të zotimit që unë do të jem në shërbim dhe në bindje ndaj tij, në mënyrë që ai të m'i dhurojë edhe mua urtësitë shpirtërore, njohuritë Kuranore dhe bekimet qiellore. Nuk dua t'i krijoj shumë vështirësi. Miku im i frymëzuar le të tregojë në një mbledhje vetëm urtësitë e sures El-Ihlas, dhe nëse unë nuk arrij t'i tregoj ato njëmijëfish të më shumë se ai, bëhem ndjekës i tij.

ندارد کے باتو نا گفتہ کار
ولیکن چو گفتی دلایش بیار

*[Nëse nuk ke asgjë për të thënë, askush nuk të shqetëson,
por meqë fole, silli argumentet]*³⁵

Shkurt, o miku im, nëse ju i keni ato të vërteta, njohuri shpirtërore dhe bekime, të cilat kanë efektin e mrekullisë, atëherë jo vetëm unë, por edhe i gjithë Xhemati im do të bëjmë *bejatin* tuaj, dhe do të ngelet vetëm ndonjë tepër i lig që nuk do të veprojë kësisoj. Nuk di si t'jua shpreh, por më vjen keq që detyrohem të them se kur dëgjova frymëzimet tuaja, vura re në to edhe gabime gramatikore. Ju lutem, mos u ofendoni! Këtë e përmend vetëm nga dashamirësia dhe me qëllim të mirë, por edhe si një këshillë fetare. Në frymëzimin e një të painformuari e të padituri, nëse ka gabime gjuhësore apo gramatikore, mendoj se frymëzimi i tij nuk është për t'u kritikuar. Kjo është një temë delikate, të cilën nuk mund ta zgjeroj më tepër këtu. E kur gabime të tilla dëgjon një mulla i thatë dhe nxehet, edhe ai është i justifikuar, për shkak se është i paditur për filozofinë shpirtërore.

³⁵ Përkthimi i vargjeve perse. [Botuesi]

NEVOJA PËR IMAMIN

Megjithatë, frymëzimi i tillë i përket një niveli të ulët. Ai nuk ka marrë dritën e plotë të manifestimit të Zotit të Madhërishëm. Sepse frymëzimi ose shpallja ka tri nivele: të ulët, të mesmin dhe të lart. Sidoqoftë, u ndjeva në siklet për këto gabime dhe me dorën në zemër u luta që miku im i nderuar të mos ia përmendte këto frymëzime ndonjë mullai trutharë, sepse ai do të tallej me të. Shpallja që është e zbrazët nga të vërtetat dhe njohuritë shpirtërore, mbart njëkohësisht edhe gabime gjuhësore. Kështu që nuk mund t'i bëjë dot dobi, as mikut e as kundërshtarit, sidomos në këtë kohë që jetojmë. Madje, në vend të dobisë, mund të shkaktojë humbje. Singërisht e them, madje betohem për këto që them, se këto gjëra janë të vërteta.

Miku im i shtrenjtë, zhvillojeni më shumë përqendrimin tuaj pranë Allahut, sepse sa më shumë që ju pastrohet zemra, aq më shumë do të pastrohet edhe elokuenca e shpalljes. Kjo është arsyeja që shpallja e Kuranit, në krahasim me shpalljet e të gjithë Profetëve të tjerë, është shumë e lartë edhe në elokuencë, përveç urtësive shpirtërore që ajo mbart. Sepse Profeti ynë^{savs} ka pasur zemrën më të pastër nga të gjithë. Andaj, shpallja i erdhi e përsosur me urtësitë Hyjnore, për sa i përket kuptimit të saj, dhe e përsosur në elokuencë, për sa i përket gjuhës së saj.

Dua t'i them edhe diçka tjetër këtij mikut tim. E thashë më sipër që *bejati* është një shkëmbim që kryhet me marrëveshje të ndërsjellë, sikurse një shitblerje. Unë e them duke u betuar në Allah, që edhe miku im i nderuar Maluvi Abdul Kerimi shpalos urtësitë kuranore gjatë predikimit të tij. Nuk shpresoj që zotëria i nderuar të mund të tregojë edhe njëmijtën e atyre shpjegimeve. Kjo pasi përvoja e frymëzimit të tij është e cunguar, kurse metodën e të mësuarit ai e ka braktisur. Arsyeja është që e ka ende të mangët përvojën e frymëzimit, dhe të braktisur metodën e të mësuarit. Nuk e di nëse ka

pasur rastin ta studiojë Kuranin e Shenjtë përmes ndonjë të dituri.³⁶

Duke iu drejtuar zotërisë, i them,— Ju lutem, për hir të Zotit, mos u ofendoni! Ju ende nuk e keni kuptuar as qëllimin e *bejatis* se çfarë japim e çfarë marrim në të. Ndër robërit e Allahut, që kanë bërë *bejat* në dorën time, pra që janë në Xhematin tonë, kemi edhe dijetarin famëmadh Maulvi, hafiz, haxhi Nurudin, i cili si të thuash është përmbledhje e të gjitha komentimeve të Kuranit që janë botuar nëpër botë, po kështu, edhe ai vetë është një thesar i urtësive kuranore. Nëse me të vërtetë juve ju është dhënë dhuntia për të marrë *bejatin*, jepini atij një mësim të Kuranit vetëm sa një *xhuz*. Këta njerëz që më rrethojnë nuk janë të çmendur që bënë *bejatin* vetëm në dorën time, duke i lënë të frymëzuarit e tjerë. Edhe për ju do të ishte mirë nëse do ta ndiqnit të nderuarin Maulvi Nurudin. Mendoni pakëz, ky dijetar i madh, a thua kot e ka lënë shtëpinë dhe vatrën e tij dhe ka ardhur tek unë duke jetuar tani në një shtëpi prej balte me plot shqetësime?! A thua se e ka marrë përsipër këtë vuajtje, pa përjetuar diçka të rëndësishme?!

Andaj, zotëria i dashur, i frymëzuar, që të kuptojë se ai e ka gabim në mendimet e tij për Imamin e kohës, le t'i tregojë së pari të nderuarit Maulvi Nurudin, njohurinë e tij rreth Kuranit përmes fuqisë së tij të frymëzuar, dhe me anë të dritës së tij të jashtëzakonshme ta bindë Nurudinin, të dashuruarin e Kuranit, që të bëjë *bejat* në dorën e tij.

³⁶ Unë nuk mohoj që në të ardhmen atij mund t'i hapet burimi i dijeve Hyjnore, por në këtë gjendje jo. Ëndrrat dhe vizionet (*keshfet*) shpesh shfaqen me gjuhë të figurshme dhe me kuptime metafizike. Por, zotëria i ka marrë ëndrrat e tij fjalë për fjalë. Reformatori i nderuar Serhindi kishte parë në vizion që, nëpërmjet atij, i Dërguari i Allahut^{savs} kishte arritur gradën e mikut të Allahut. Kurse i nderuari Shah Veliullahu kishte parë diçka akoma më të madhe, që i Dërguari i Allahut^{savs} sikur po bënte *bejat* në dorën e tij. Megjithatë, të dy këta, për shkak të dijes së gjerë të tyre, nuk i morën fjalë për fjalë vizionet e tyre, siç i mori zotëria, përkundrazi, ata i interpretuan. **(Autori)**

NEVOJA PËR IMAMIN

Sigurisht, pas Nurudinit, do t'i bindemi atij me gjithë shpirt unë dhe gjithë Xhemati im. Por, vallë, a mund ta bëjë ai këtë punë vetëm me disa fraza të frymëzuara të paqarta, kur shumica prej tyre as nuk janë të sakta?! Mjafton kaq që ai ta quajë veten Imam të kohës?! Miku im! Që dikush të quhet Imam i kohës, duhet të plotësojë një sërë kushtesh. Vetëm kështu do të arrijë të përballët me një botë të tërë.

ہزار نکتہ باریک ترز موابخاست

نہ ہر کہ سر برتر اشد قلندری داند

[Këtu ka një mijë pika, më të holla se qimet.

Jo çdokush që rruan kokën, bëhet kalender (shpirt i lirë)]³⁷

Gjithashtu, zotëria i dashur të mos e pandehë veten për diçka duke menduar se shpesh marrka frymëzime. Singërisht po ju them të vërtetën. Në Xhematin tim ka kaq shumë të frymëzuar të tillë, që nëse përpilojmë frymëzimet e disave prej tyre, mund të bëhet një libër. Sejid Emir Ali Shah pas çdo jave më dërgon një fletë me frymëzimet e tij. Ka edhe gra që më kanë pranuar, të cilat nuk kanë mësuar aspak gjuhën arabe, por u vijnë frymëzime në arabisht. Jam i habitur sesi në frymëzimet e njëres³⁸ prej tyre ka më pak gabime, sesa në frymëzimet e këtij zotërie. Më 28 shtator të vitit 1898, mora një letër prej vëllait të saj, z. Fet'h Muhammed Buzdar, në të cilën ishin të shënuara disa nga frymëzimet e saj. Të frymëzuar të tillë ka plot në Xhematin tim. Njëri prej tyre jeton pikërisht në Lahor. Por, me frymëzime të tilla, a mundet dikush të lirohet nga *bejati* pranë Imamit të kohës?!

³⁷ Përkthimi i vargjeve perse. [Botuesi]

³⁸ Znj. Ghulam Fatime, e bija e z. Muhammed Khan Buzdar nga rrethi Leiah. [Botuesi]

NEVOJA PËR IMAMIN

Unë nuk e kam problem të bëj *bejatin* ndaj dikujt, por qëllimi i *bejatit* është të fitosh njohuri shpirtërore dhe të forcosh besimin. Një pyetje për zotërinë në fjalë,— Çfarë njohurish shpirtërore do t’u mësoni ndjekësve tuaj, të cilët lidhin *bejatin* me ju, dhe çfarë të vërtetash kuranore do t’ua zbuloni?! Ejani pra, tregoni mrekullinë e imamatit tuaj! Të gjithë ne do ta lidhim *bejatin* me ju.

حضرت ناصح گرانیدہ ودل فرارش راہ
پر کوئی مجھ کو تو سمجھائے کہ سمجھائیں گے کیا

[*Mësuesi i nderuar është i mirëpritur, unë jam gjithë sy e veshë për të, por të më mësojë dikush se çfarë do të na mësojë ai*]³⁹

Unë po e theksoj: gjithçka që Zoti më ka dhuruar mua, është shenjë e imamatit tim. Është i mirëpritur kushdo që e tregon këtë shenjë të imamatit dhe provon se ai është i bekuar prej Zotit më shumë se unë. Do të jem i gatshëm të lidh *bejatin* ndaj tij. Por, premtimet e Zotit nuk ndryshojnë. Askush nuk mund të përballet me Të. Rreth njëzet vjet përpara ditës së sotme, ky frymëzim imi u shkrua në librin “*Berahin-e-Ahmedia*”:

الرحمنُ علم القرآن۔ لتنذر قوما ما انذر آبائهم ولتستبين سبيل المجرمين قل انى امرت وانا اول المؤمنين

[*I Gjithëmëshirshmi që (ta) mësoi Kuranin, që ti të paralajmërosh një popull, etërit e të cilët nuk janë paralajmëruar, me qëllim që të qartësohet rruga e keqbërësve. Thua: unë jam i caktuar dhe jam i pari ndër besimtarët.*]

Sipas këtij frymëzimi, Zoti më dhuroi dijet e Kuranit, më quajti “i pari ndër besimtarët”, më mbushi me njohuritë dhe të vërtetash shpirtërore, si një det të mbushur me ujë. Vazhdimisht më njoftoi përmes shpalljeve, duke thënë,— Në këtë kohë, njohuria dhe dashuria

³⁹ Përkthimi i vargjeve të gjuhës urdu. [Botuesi]

NEVOJA PËR IMAMIN

e askujt rreth Zotit, nuk barazohet me njohurinë dhe dashurinë tënde. Zoti është Dëshmitar që unë po qëndroj në logun e mundjes për këtë mundje. Ai, që nuk më pranon, së shpejti do të pendohet pas vdekjes, sepse atë e zë argumenti Hyjnor.

O të dashur! Asnjë punë, qoftë ajo e dynjasë apo e besimit, nuk bëhet pa zotëruar aftësitë e duhura për të. Mbay mend që një herë dikush solli një njeri, që i përkiste një fisi të njohur, përpara një anglezi me autoritet. Ai rekomandonte që oficeri anglez ta caktonte atë si taksambledhës. – Kush do të zgjidhë problemet e tij, nëse unë e caktoj atë taksambledhës?– iu përgjigj oficeri, dhe shtoi,– nuk mund t’i jap dot ndonjë punë më shumë se pesë rupi. Në të njëjtën mënyrë, edhe Allahu i Madhërishëm pohon:

اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ

*“Allahu e di më së miri se ku ta vendosë mesazhin e Tij.”*⁴⁰

Për atë, tek i cili vijnë mijëra miq e armiq me pyetje e akuza, dhe që përfaqëson Profetërinë, a mund të jetë e mjaftueshme të ketë me vete vetëm ca frymëzime, edhe ato të pabaza?! A thua vallë që populli i tij dhe ai kundërshtar mund të qetësohen vetëm me kaq!

Më lejoni ta mbyll këtë temë këtu. Nëse kam thënë ndonjë fjalë të rëndë, i kërkoj falje çdokujt, sidomos mikut tim të frymëzuar, por këto rreshta i kam shkruar vetëm nga dashamirësia. Me gjithë shpirt e zemër e dua mikun tim dhe lutem që Zoti të jetë me të!

Me modesti

Mirza Ghulam Ahmed nga Kadijani
Qarku Gurdaspur

⁴⁰ Kurani i Shenjtë 6:125.

Letra e z. Maulvi Abdul Kerim, drejtuar një miku të tij⁴¹

بسم الله الرحمن الرحيم- الحمد لوليه والصلوة والسلام على نبيه- اما بعد

(Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëbërësit. Lavdi i qoftë mikut të Tij; paqja dhe bekimet qofshin mbi Profetin e Tij!)

Nga unë, Abdul Kerimi, drejtuar vëllait tim të dashur, Nasrullah Khan

Sot pata nxitje edhe një herë tjetër që t'ju përshkruaj dhimbjen e zemrës sime. Ndoshta edhe ju do të ndani dhimbje me mua. Jam i bindur që kjo nxitje pas një kohe kaq të gjatë, nuk vjen pa arsye. Kontrolluesi i zemrave nuk i nxit robërit e Tij për punë të kota.

Miku im i nderuar! Edhe unë jam biri i Ademit, i lindur nga një nënë e dobët, andaj, edhe mua më duhet të kapërcej dobësitë njerëzore, tërheqjet e njerëzve të mi të dashur dhe shumë mangësi të tjera. Një njeri i lindur nga një nënë nuk mund të jetë zemërgur, nëse nuk tjetërsohet nga çdo rrethanë. Nëna ime shumë e dhembshur, e moshuar dhe e sëmurë është ende gjallë. Edhe babai im jeton. *اللهم عافه و واله و وفقه للحسن* *Allahu e ruajtë atë, u bëftë Miku i tij dhe i dhuroftë të mirën!* Kam edhe vëllezër, të cilët i kam shumë të çmuar.

⁴¹ Rastësisht më ra në sy kjo letër, të cilën vëllai i nderuar Maulvi Abdul Kerim i pati shkruar një mikut të tij. Për shkak të një ngjashmërie që letra ka me temën time, po e botoj edhe këtu. **(Autori)**

NEVOJA PËR IMAMIN

Kam edhe farefisni dhe shoqëri. Atëherë, a thua vallë që e kam zemrën gur që prej shumë muajsh jam vendosur këtu?! Apo jam i marrë, ose e kam humbur logjikën?! A ndjek verbërisht diçka dhe a jam krejtësisht injorant në njohuritë shpirtërore?! Tjetra, a më njohin mua në familje, lagje, ose qytet si një njeri të lig? Apo jam i varfër dhe lypës që vazhdimisht ndryshon motivet e tij për t'u ngopur? *يَعْلَمُ اللَّهُ وَالْمَلَائِكَةُ شَاهِدُونَ Allahu dhe engjëjt e Tij janë dëshmitarë që unë nuk kam asnjë nga këto cilësi. وَلَا أُرَىٰ نَفْسِي وَلَكِنَّ اللَّهَ يُرَىٰ مَنْ يَشَاءُ.. Nuk e quaj veten të pastër, por Allahu pastron kë të dojë.*

Atëherë, ç'shtë ajo gjë që ma nguliti në shpirt këtë qëndresë, e cila mbizotëroi mbi të gjitha lidhjet e mia të tjera? Përgjigjja është e thjeshtë dhe e plotë: njohja me Imamin e kohës. Nuk mund ta përshkruaj dot me fjalë se çfarë fuqie e madhe është kjo, përballë së cilës të gjitha gjërat zbehen. Ju e dini mirë që me mundësinë që kam patur, kam qenë i informuar për njohuritë rreth Kuranit të Shenjtë, pasi në shtëpinë time nuk kisha punë tjetër veçse ta studioja dhe tua mësoja të tjerëve Librin e Allahut. Atëherë, çfarë gjë tjetër po mësoj këtu? Vallë, a nuk ishte e mjaftueshme për të më kënaqur shpirtin të studioja në shtëpi dhe të isha i vlerësuar nga një xhemat i madh besimtarësh? Sinqerisht, jo! Për Atë Zot, e them sërish, Për Atë Zot, jo! Unë e studioja Kuranin e Shenjtë, ua mësoja të tjerëve, gjatë hutbeve të së xhumasë, qëndroja në mimber dhe bëja predikime të fuqishme për virtytet, porositja njerëzit të rrinin larg ndalimeve, duke ua ngjallur frikën nga ndëshkimi i Zotit, por ndërgjegjja ime nga brenda vazhdimisht më qortonte:

لَمْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ. كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ.

*Pse thoni atë që nuk e bëni?! Është mëkat i madh tek Allahu që të thoni atë që nuk e bëni vetë.*⁴²

⁴² Kurani i Shenjtë 61:3-4.

NEVOJA PËR IMAMIN

Të tjerët i bëja të qanin, por vetë nuk qaja. Të tjerëve u ndaloja veprat dhe fjalët që janë të ndaluara, por vetë nuk u shpëtoja dot këtyre gjërave. Megjithatë, nuk mashtroja veten, as nuk isha egoist, as hipokrit. Objektivi im nuk ka qenë kurrë fama, ose pasuria e dynjasë. Më vërshonin këto mendime, sa herë që gjeja kohë për veten time. Nuk gjeja rrugëzgjidhje për reformën personale, por as nuk kënaqesha dot me veprime a rituale të gënjeshtërtë. Në këtë dualizëm të gjatë u sëmura rëndë nga zemra. Shumë herë mora vendimin të hiqja dorë njëherë e mirë nga të nxënit dije, nga mësimdhënia dhe nga predikimi. Por, krejt papritur, më rrëmbenin dhe më rikthenin librat për moralin, për misticizmin dhe për komentimin e Kuranit. Librat *“Ihjaul-ulum”*, *“Avariful-mearif”* dhe *“Futubatul-Mekkijje”*, që të katërta vëllimet i lexova pikërisht për këtë arsye me shumë vëmendje. Sa i përket Kuranit të Shenjtë, ishte ushqimi i shpirtit tim, dhe lavdi Allahut, vazhdon të jetë i tillë. Që nga fëmijëria, madje që në vitet kur kam qenë shumë i papjekur, kam dashuri të atillë për këtë Libër të Shenjtë, që nuk e përshkruaj dot me fjalë.

Shkurt, dijen e shtova, edhe pse dija mjaftueshëm, qoftë metodat dhe anekdotat për ta gjallëruar kuvendin: Madje, kam parë që shumë të sëmurë u shëruan përmes meje, por unë vetë nuk shihja ndonjë ndryshim në veten time. Përfundimisht, pas zgjidhjes së shumë enigmave dhe të hezitimeve, zbulova që ky zhul nuk mund të më hiqet nëse nuk jam pranë një burimi jetëdhënës, i cili me shembullin e tij të gjallë të mund të më lajë papastërtitë e mia shpirtërore. Udhëheqësi i përsosur, Vula e Profetëve, paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të, në ç'mënyrë vallë i bëri sahabët t'i tejkalonin ndalesat e rrugëtimit shpirtëror brenda 23 vitesh?! Kurani ishte dija, kurse ai vetë ishte modeli i vërtetë dhe i praktik i tij. Në zemrat e sahabëve u vendos, në mënyrë të jashtëzakonshme, madhështia dhe ndikimi i porosive të Kuranit, jo thjesht nga fjalët e tij në formë dijeje, por nga modeli

NEVOJA PËR IMAMIN

praktik i të Dërguarit të Allahut^{as}, nga virtytet e tij të pashembullta dhe nga ndihma prej Zotit që qëndronte përherë me të.

Zoti i Madhërishëm e do shumë fenë Islame dhe ngaqë Ai dëshiron që kjo fe të qëndrojë deri në fund të kohës, Ai nuk deshi që ajo të mbetet vetëm te historitë dhe tregimet e së kaluarës, sikurse kanë mbetur fetë e tjera. Kjo fe e pastër në çdo kohë ka sjellë shembuj të gjallë, të cilët si nga dija, ashtu edhe nga praktika e tyre, u dhanë njerëzve modelin e Marrësit të Kuranit, paqja e të Gjithëmëshirshmit qoftë mbi të. Kështu njerëzit arritën të dëshmonin një shëmbëlltëri të jetës së tij. Pikërisht sipas kësaj praktike të Tij, Zoti i Madhërishëm edhe në kohën tonë ngriti mes nesh Hazret Mesihun e Premtuar, Allahu i Dashur e ndihmoftë atë, në mënyrë që ai të bëhet dëshmitar për këtë kohë. Doja t’ju shkruaja në këtë letër disa argumente prej intuitës sime për nevojën e Imamit të vërtetë, mirëpo pardje vetë Hazret Mesihu i Premtuar, nisur nga disa arsye, shkroi një libër që e titulloi “Nevoja për Imamin”, që do të botohet së shpejti. Andaj, unë hoqa dorë nga ky angazhim.

Në fund, duke ju kujtuar për takimet tona të plota me mirësi, pjesëmarrjen tuaj të rregullt me vullnet të pastër në mësimet e Kuranit të Shenjtë, mirëbesimin tuaj të çiltër ndaj meje dhe, mbi të gjitha, natyrën tuaj të pastër, ju bëj thirrje të meditonit me anë të intuitës suaj të ndritur dhe karakterit tuaj të drejtë, sepse koha është e brishtë. Ai besim i gjallë, që na kërkon Kurani, dhe ai zjarr mëkatshurisë që Kurani na kërkon ta ndezim në zemrat tona, ku janë? Duke u betuar në Zotin e Arshit Madhështor ju siguroj se do ta gjeni atë besim duke dhënë dorën në dorën e Hazret Zëvendësit të të Dërguarit të Allahut, Mesihut të Premtuar, dhe duke qëndruar në shoqërinë e tij të pastër. Nëse vononi ta ndërmerrni hapin drejt kësaj mirësie, kam frikë se zemra do t’ju pësojë ndonjë ndryshim të

NEVOJA PËR IMAMIN

lemerishëm. Lëreni frikën e botës dhe, për hir të Zotit, humbisni gjithçka, sepse do të gjeni gjithçka.

Selam!

1 tetor, 1898

Modest

Abdul Kerim, Kadijan

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نحمده ونصلى على رسوله الكريم

[Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëbërësit.

Atë e lavdërojmë dhe të Dërguarit të Tij fisnik i dërgojmë *salaivate*.]

Tatimi mbi të ardhurat dhe një Shenjë e re

صدق راهروم مدد آید ز رب العلمین صادقان رادست حق باشد نهان در آستین
هر بلا که آسمان برصادق آید فردو آخرش گردد نشانی از برای طالبین

[E vërteta gjithmonë ndihmohet nga Zoti i botëve.

I vërteti ka të fshehur poshtë mëngëve Dorën e Zotit.

Çdo gjë që bie prej qiellit mbi të vërtetin,

në fund kthehet në shenjë për kërkimtarin.]⁴³

Disa nga kundërshtarët e mi naivë ishin të brengosur. Ata po ndiheshin të poshtëruar për dështimin e tyre në gjyqin e Dr. Klarkut. Pavarësisht nga përpjekjet e shumta të tyre, ata humbën në mënyrë mbresëlënëse një gjyq, i cili do të ndikonte rëndë jetën dhe nderin tim. Madje, jo vetëm që e humbën, por edhe plotësuan profecinë që Zoti më kishte shpallur mua në lidhje me këtë gjyq, profeci për të cilën unë pata njoftuar më shumë se dyqind njerëz të nderuar dhe të besueshëm duke e përcjellë mjaftueshëm mes publikut përpara

⁴³ Përkthimi i vargjeve perse. [Botuesi]

NEVOJA PËR IMAMIN

se të ndodhte ngjarja. Por, për fatin e keq të kundërshtarëve të mi, i priste edhe një humbje tjetër, falë paragjykitimit dhe padurimit të tyre. Kështu që, kur së fundmi, në një praktikë të përciptë dhe pa ndonjë hetim të rregullt nga ndonjë gjykatë, mua m'u kërkua të paguaja tatimin mbi të ardhurat në shumën e 187.50 rupi, këta njerëz, të cilëve nuk është e nevojshme t'u përmendim emrat (të mençurit i dinë), u gëzuan pa masë në zemrat e tyre. Ata menduan se tani do të kompensoheshin për humbjen që patën në goditjen e mëparshme. Por, nuk është e mundur kurrë që keqdashësit dhe ata që kanë motive të ulëta të triumfojnë me të vërtetë. Triumfi nuk vjen me marifete, as me dredhi. Jo! Ka Një Zot që depërton në zemrat e njerëzve, i cili duke ua gjykuar mendimet dhe qëllimet, lëshon prej qiellit një vendim për ta. Për këtë arsye, Ai nuk lejoi që t'u përmbushej keqdashësve as kjo dëshirë dhe përfundimisht, pas hetimeve të plota, më 17 shtator 1898, u anulua vendimi ndaj meje për tatimin mbi të ardhurat.

Megjithatë, ky proces që kur nisi, pati urtësinë Hyjnore, që të provohej mbështetja e Zotit të Madhërishëm në të tria çështjet: në atë të jetës, të nderit dhe të pasurisë sime. Mbështetja e Zotit në jetën dhe nderin tim u shfaq në gjyqin e Dr. Klarkut, por sa i përket pasurisë sime, mbështetja Hyjnore ishte ende e pazbuluar. Me bekimin dhe mirësinë e Tij, Zoti i Madhërishëm deshi ta shfaqte përpara publikut ndihmën e Tij edhe për pasurinë time, duke plotësuar kështu, mbështetjen e Tij të jashtëzakonshme në të tria aspektet e jetës sime. Pra, ashtu siç gjyqi i Dr. Klarkut ndodhi jo për të më shkatërruar a poshtëruar mua, por për të shfaqur shenjat e Zotit të Plotfuqishëm dhe Bujar, në të njëjtën mënyrë, u zhvillua edhe procesi i tatimeve. Dhe, ashtu siç Zoti im më kishte parathënë përmes frymëzimit në rastin e gjyqit për jetën dhe nderin tim, që Ai do të bënte që unë të shpallesha i pafajshëm, kurse armiku do të poshtërohej, në

NEVOJA PËR IMAMIN

të njëjtën mënyrë, edhe në gjyqin e dytë, Zoti paraprakisht më dha lajmin e gëzuar që unë do të triumfoja sërish, kurse ziliqarët e ligj do të dështonin. Edhe ky lajm i gëzueshëm, që më erdhi në formën e frymëzimit, ishte publikuar gjerësisht në Xhematin tim, përpara se të shpallej vendimi përfundimtar nga gjykata. Kështu që, Xhemati ynë dëshmoi shenjën qiellore si në rastin e gjyqit për jetën dhe nderin tim, ashtu edhe në gjyqin për pasurinë time, duke u bërë dëshmitarë të dy shenjave qiellore, të cilat ua shtuan besimin. Për këtë, Lavdia është e Allahut, Zotit të botëve!

Çuditërisht sesi hoxhallarët, pavarësisht nga shenjat pas shenjave që po shfaqen, nuk u kushtojnë rëndësi për ta pranuar të vërtetën. Nuk e shohin as faktin se Zoti i Madhërishëm po i bën ata të dështojnë në çdo fushë, edhe pse ata duan fort që mbështetja e Tij të shfaqet qoftë në ndonjë formë edhe për ta. Por, ata po korrin vetëm dështimin e poshtërimitin çdo ditë e më shumë, e jo më të flasin për mbështetjen Hyjnore për ta.

Për shembull, në kohën kur u bë e ditur nga almanakët që në Ramazanin e ardhshëm dielli dhe hëna do të eklipsoheshin, dhe njerëzit u kujtuan se këto janë shenja të daljes së Imamit të Premtuar, atëherë, hoxhallarët patën frikë të madhe se njerëzit do të anonin shumë nga unë, sepse ata e dinin se vetëm unë kam deklaruar të jem Mehdi e Mesih. Për ta fshehur këtë shenjë, disa prej tyre filluan të thoshin: – Këto eklipse nuk përputhen me fjalët e hadithit që flet për profecinë e dy eklipseve, sepse në hadith pohohet që hëna do të eklipsohet në natën e parë dhe dielli do të eklipsohet në ditën e mesme, kurse gjatë këtij Ramazani, hëna u eklipsua në natën e 13-të, dhe dielli u eklipsua në ditën e 28-të.

Atëherë të diturit ua shpjeguan se hadithi nuk nënkupton natën e parë të muajit [hënor] dhe se hëna e natës së parë në arabisht nuk

quhet “*kamer*”, por “*hilal*”. Pra, hadithi flet për “*kamerin*”, jo për “*hilalin*”, andaj, hadithi nënkupton që hëna do të eklipsohej në natën e parë ndër netët kur ajo eklipsohet, d.m.th. në natën e 13-të të muajit të Ramazanit, dhe dielli do të eklipsohej në ditën e mesme ndër ditët kur ai eklipsohet, d.m.th. gjatë ditës së 28-të të muajit të Ramazanit.⁴⁴

Hoxhallarët naivë u turpëruan kur e dëgjuan këtë shpjegim të saktë shkencor, por me shumë kokëfortësi sërish paraqitën një justifikim duke thënë: – Njëri prej rrëfimitarëve të hadithit në fjalë nuk qe burrë i mirë. Atëherë u thamë se, për sa kohë që profecia e përmendur në hadith është përmbushur tashmë, çdo kritikë e bazuar mbi dyshimin bie dhe nuk vlen për asgjë, sepse profecia e kthyer në fakt përbën argument të fuqishëm për autenticitetin e hadithit. Pra, përmbushja e profecisë tregon se ajo buroi prej të vërtetit. Tani, të thuash se profecia nuk buroi prej njeriut të vërtetë, por prej një gënjeshtari, është njësoj si ta mohosh realitetin! Në fakt, hadithologët gjithmonë kanë mbështetur parimin se dyshimi nuk hedh dot poshtë të sigurtën. Përmbushja e profecisë, sipas elementeve që janë përmendur në të, gjatë kohës së një deklaruesi për të qenë Imam Mehdi, dëshmon se ai që e përcolli profecinë, ka thënë të vërtetën. Kurse të thuash: “Dyshojmë në karakterin e transmetuesit”, është hamendje. Po kështu, ndodh që nganjëherë edhe gënjeshtari mund të përcjellë një lajm të saktë. Përveç kësaj, kjo profeci na ka ardhur edhe nëpërmjet rrugëve të tjera. Disa prej dijetarëve të mëdhenj hanefi e kanë

⁴⁴ Sipas ligjit të natyrës, tri netët e përcaktuara për eklipsin e hënës janë: nata e 13-të, e 14-të dhe e 15-të. Pra, gjithmonë hëna eklipsohet në njërën prej këtyre tri netëve. Në bazë të këtij ligji, nata e parë për eklipsin hënor është nata e 13-të, të cilën e gjejmë të përmendur në hadith. Kurse ditët e eklipsit të diellit janë: dita e 27-të, e 28-të dhe e 29-të. Në bazë të këtij ligji të natyrës, dita e mesme e eklipsit diellor është ajo e 28-ta, dhe pikërisht atë ditë u eklipsua dielli. (Autori)

NEVOJA PËR IMAMIN

përmendur këtë. Edhe pas gjithë kësaj, nëse e mohon profecinë, nuk është drejtësi, por kokëfortësi e poshtër.

E kur ua thamë këtë, hoxhallarët në fjalë zunë të thonë: – Hadithi është i saktë dhe tregon se së shpejti do të shfaqet Imami i Premtuar, veçse ky njeri nuk është Imami i Premtuar, por do të jetë dikush tjetër që do të vijë së shpejti.

Edhe kjo përgjigje e tyre rezultoi jo vetëm e dobët, por e pavërtetë, sepse nëse do të ishte ndonjë tjetër që do të shfaqej si Imam Mehdi, ai duhej të kishte ardhur që në krye të shekullit.⁴⁵ Kanë kaluar 15 vite dhe nuk u shfaq asnjë Imam i tyre. Pas të gjithash, përgjigjja e tyre përfundimtare, të cilën ua japin njerëzve është kjo: – Këta janë qafirë, andaj, mos i lexoni librat e tyre; mos u shoqëroni me ta; mos i dëgjoni fjalët e tyre, sepse ato ju ndikojnë në zemër.

Eh, sa e rëndë për ta! Edhe qielli u doli kundër, edhe Toka me gjendjen e saj aktuale u doli kundër. Çfarë poshtërimi për ta! Nga njëra anë, qielli po dëshmon kundër tyre dhe, nga ana tjetër, Toka me mbizotërimin e kryqit po dëshmon kundër tyre. Dëshmia e qiellit është e ruajtur në librat e haditheve si “*Dare Kutni*”, etj., ku flitet për profecinë se dielli dhe hëna do të eklipsoheshin gjatë muajit të Ramazanit. Kurse dëshmia e tokës është mbizotërimi i kryqit në Tokë, sepse pikërisht gjatë kësaj kohe do të vinte Mesihu i Premtuar. Kjo përmendet në hadithin që gjendet në librin “*Sahih Buhari*”. Të dyja këto dëshmi ne na mbështesin dhe ata i hedhin poshtë.

Po kështu, edhe shenja që u manifestua me vdekjen e Lekhramit⁴⁶ gjithashtu i turpëroi jo pak ata. Në Konferencën e Madhe të Feve⁴⁷

⁴⁵ Sipas kalendarit islam, të njohur si *kalendar hixhri*. [Botuesi]

⁴⁶ Lekhram: Klerik hindu, udhëheqës i rrymës *Arja Samaxh*, nga zona e Peshavarit. [Botuesi]

⁴⁷ Konferenca e mbajtur në Lahore, në dhjetor të vitit 1896, në të cilën tema e

fjalimi im mbizotëroi si një shenjë. Ata u turpëruan edhe nga kjo, sepse fjalimi im, jo vetëm që u quajt mbizotërues, por kjo si profeci ishte publikuar paraprakisht në gazetë, bazuar në frymëzimin që Zoti më pat dërguar mua. Ah, sikur të mbetej gjallë At'hemi,⁴⁸ do të kishin ndonjë justifikim Muhammed Husejn Batalvi dhe ndjekësit e tij! Por me vdekjen e tij të shpejtë, At'hemi i katandisi edhe më rëndë. Ai mbeti gjallë, për aq kohë sa heshti. Në momentin që hapi gojën e ligë, e zuri kushti i përmendur në shpallje. Zoti i Madhërishëm i dha kohë për të jetuar mu sipas kushtit që e përmendi në shpalljen e Tij. Sapo At'hemi filloi të më quante gënjeshtar, e zunë disa sëmundje të rënda, të cilat ia morën jetën shumë shpejt. Por, ngaqë kjo profeci ishte e kushtëzuar, disa hoxhallarë naivë nuk e patën ndier poshtërimin. Nga keqdashja, ata bënë sikur nuk ekzistonte asnjë kusht në profeci. Pra, nuk u treguan të drejtë për ta analizuar faktin që At'hemi mbeti tepër i frikësuar dhe i heshtur gjatë periudhës së përmendur në profeci. Ata, as nuk nxorën ndonjë mësim nga fakti që unë e ftova At'hemin të betohej [nëse guxonte të thoshte fjalë të padenja kundër Profetit Muhammed^{sav}], dhe ai gjithashtu u nxit [nga përkrahësit e tij] të ngrinte një padi kundër meje, por ai i refuzoi duke vënë duart te veshët e tij [në shenjë distancimi].

Por Zoti, që nuk deshi t'i linte shenjat e Tij në paqartësi, më dha profecinë e pakushtëzuar për Lekhramin, në të cilën përmendi gjithçka. Pra, datën, ditën dhe mënyrën e vdekjes së tij, profeci të cilën Zoti e përmbushi me qartësi të madhe, duke siguruar argument të fuqishëm kundër mohuesve. Por mjerisht, kundërshtarët e së vërtetës nuk morën dot asnjë mësim nga një shenjë kaq e hapët e

Hazret Mesihut të Premtuar^{as} u vlerësua botërisht, dhe që më vonë u botua me titullin *"Filozofia e mësimëve të Islamit"*. [Botuesi]

⁴⁸ Abdullah At'hemi: Prift dhe predikues i shquar i krishterë, i cili, në librin e tij *"Andruna-e-Bible"* ["Brendia e Biblës"], përdori gjuhë të neveritshme kundër Profetit Muhammed, pagja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të! [Botuesi]

Zotit të Madhërishëm. Po të isha gënjeshtar, profecia për Lekhramin ishte një mundësi e volitshme për të më poshtëruar mua. Në radhë të parë, kjo profeci ishte e pakushtëzuar. Së dyti, bashkë me profecinë, unë e pata botuar edhe deklaratën time duke pohuar, – Nëse kjo profeci do të dalë e rreme, unë quhem gënjeshtar, ndaj si i tillë, do të jem i gatshëm të pranoj çdolloj ndëshkimi e poshtërimi. Andaj, në një kohë kur e botova duke bërë be profecinë që nuk kishte asnjë kusht, po të isha gënjeshtar, Zoti i Madhërishëm patjetër që do të më poshtëronte, duke më asgjësuar mua dhe Xhematin tim. Por Zoti nuk veproi kështu, përkundrazi, manifestoi nder për mua. Kështu, ata që thjesht nga padija nuk e kishin kuptuar profecinë për At’hemin, Zoti i ndriçoi me profecinë për Lekhramin. Vallë, a nuk është ky një moment për të reflektuar për faktin se pse Zoti më mbështeti në këtë profeci që ishte tërësisht e pakushtëzuar dhe që lehtësisht mund të dilte e gabuar, duke fundosur krejt varkën time?! Pse vallë Zoti e përmbushi këtë profeci duke siguruar dashuri të madhe për mua në zemrat e mijëra njerëzve?! Madje, disa që dikur ishin armiq të përбетuar, më erdhën duke qarë dhe bënë *bejatin* në dorën time. Po të mos përmbushej kjo profeci, me çfarë potere vallë do të shkruante z. Batalvi në revistën e tij “Isha’atus-Sunneh” artikuj kundër meje dhe sa shumë do të ndikonin fjalët e tij te publiku nëpër botë! A mendon vallë dikush që edhe në një moment kaq të volitshëm, pse Zoti i turpëroi dhe i poshtëroi Batalviun dhe bashkëmendimtarët e tij?! A nuk e ka thënë Ai në Kuran që Ai i bën besimtarët të triumfojnë?! Tani, kjo profeci që nuk kishte asnjë kusht me vete, dhe që ishte bërë kundër një kundërshtarit tim të famshëm, i cili armiqësohej me mua, po të dilte e rreme, a do të më kishte mbetur gjë mua?! Nëse kjo profeci do të dilte e gabuar, a nuk do të festonte me të madhe Shejh Muhammed Husejn Batalvi, duke shkruar kundër meje dhe duke i zbukuruar fjalët e tij me qesëndi e gjithfarë talljesh në revistën

e tij? A nuk do të organizonte mbledhje të shumta për të festuar?! Por tani që profecia doli e vërtetë, çfarë bëri ai? A nuk është e vërtetë që ai ka hedhur tutje një shenjë madhështore të Zotit sikur të ishte një mbeturinë dhe ka shkruar në revistën e tij të mjerueshme rreth profecisë duke lënë të nënkuptuar sikur unë jam vrasësi i Lekhramit? Atëherë, po i them, – Po, unë e kam vrarë Lekhramin, por jo me ndonjë armë që ka sajuar njeriu, por me armën qiellore. Pra, unë e kam vrarë Lekhramin duke përdorur armën e lutjes. Këtë e kam bërë pas këmbënguljes dhe sfidës së vazhdueshme të Lekhramit. Nuk desha unë ta mallkoja atë, por e deshi vetë. Andaj, unë jam vrasësi i Lekhramit, njësoj siç Profeti ynë i dashur, paqja qoftë mbi të, është vrasësi i Hosro Parvizit, mbretit të Persisë. Shkurt, çështja e Lekhramit vulosi argumentin kundër Muhammed Husejn Batalviut dhe sivëllezërve të tij të tjerë.

Pas kësaj, Zoti manifestoi shenjën e Tij edhe në gjyqin e Dr. Klarkut, duke plotësuar profecinë e publikuar gjerësisht në mesin e qindra njerëzve, përpara se të shpallej vendimi përfundimtar nga gjykata. Shejh Batalvi u turpërua kaq rëndë në këtë gjyq, saqë po të kishte qenë fatbardhë, menjëherë do të bënte pendesë të sinqertë, sepse i ishte bërë e qartë si drita e diellit se cilin e mbështeti Zoti.

Mos harroni se në gjyqin e Klarkut, Muhammed Husejn Batalviu u bashkua me të krishterët dhe nuk la gur pa lëvizur për të më shkatërruar dhe për të më poshtëruar. Përfundimisht, Zoti im provoi pafajësinë time, kurse Batalviun, e poshtëroi kaq rëndë mu në gjykatë, saqë kur ai kërkoi karrige për t'u ulur, ia refuzuan. Kështu ndodh kur tenton të poshtërosh një njeri të vërtetë. Kur ai kërkoi karrige, zëvendëskomisioneri e qortoi dhe i tha, – Rri atje në vend, sepse as ti dhe as babai yt nuk keni pasur ndonjëherë të drejtën për karrige! Ndërkohë që ai po mbytej nga turpi, unë qëndroja ulur në karrige pranë zëvendëskomisionerit. Mos kishte ardhur vallë për

NEVOJA PËR IMAMIN

të dëshmuar poshtërimin e vet! Nuk kam aspak nevojë ta shkruaj këtë ngjarje. Kush të dojë, mund ta pyesë stafin e gjykatës, ose vetë oficerin.

Tani, shtrohet pyetja: Përderisa Zoti i Madhërishëm ka bërë premtimin në Kuranin e Shenjtë që Ai i mbështet besimtarët dhe i nderon, kurse gënjeshtarët dhe dextrallët i poshtëron, pse këtu lumi po rrjedhka mbrapsht? Në çdo fushë, Zoti i siguroi Muhammed Husejn Batalviut turp, poshtërim e çnderim. Vallë, kështu sillet Zoti me të dashurit e Tij?!

Në gjyqin e tatimeve, Shejh Batalviu donte që me çdo kusht unë të detyrohesha të paguaja tatimin mbi të ardhurat, në mënyrë që, të paktën me këtë lajm, ta zbukuronte revistën e tij “Isha’atus-Sunneh”, duke e ngushëlluar veten disi për poshtërimet e mëparshme. Por, edhe në këtë rast, ai dështoi. Për mua erdhi vendimi i pastër për lirim nga tatimet. Zoti ua çoi këtë gjyq njerëzve të atillë, të cilët do të bënin drejtësi me sinjeritet dhe me vërtetësi. Andaj, keqdashësit dhe fatligët edhe në këtë rast u mjeruan. Mijëra herë e falënderoj Zotin e Madhërishëm që Ai ua bëri të qartë të vërtetën gjykatësve të drejtë. Këtu më duhet të falënderoj edhe z. T. Dikson (Dixon), Zëvendëskomisioner në Qarkun e Gurdaspurit, të cilit Zoti i Madhërishëm ia zbuloi faktet. Kjo është arsyeja pse qysh nga fillimi lavdëroj dhe falënderoj qeverinë britanike dhe zyrtarët e saj, sepse ata mbështesin drejtësinë.

Si kapiteni Douglas, ish-komisioneri [në gjyqin e Dr. Klarkut], ashtu edhe z. T. Dikson [në çështjen e tatimit mbi të ardhurat], dhanë dy shembuj të drejtësisë të atillë, që nuk mund t’i harroj dot sa të jem gjallë. Kapiteni Douglas gjykoi një çështje të brishtë, në të cilën pala paditëse ishte një i krishterë i shquar, të cilin po e mbështesnin thuajse të gjithë priftërinjtë e Penxhabit. Megjithatë, i nderuari

NEVOJA PËR IMAMIN

gjykatës nuk e përfilli këtë gjë. Ai gjykoi me drejtësi të plotë dhe më shpalli të pafajshëm. Edhe ky gjyq, që u zhvillua rishtas nën drejtimin e gjyqtarit z. T. Dikson, gjithashtu ishte i brishtë, sepse falja e tatimeve nënkuptonte humbjen e shtetit. Prapëseprapë, gjyqtari i nderuar vendosi me drejtësi dhe paanësi të plotë. Sipas mendimit tim, autoritete të tilla në shtet janë shembuj të ndritur të drejtësisë, të interesimit për qytetarët dhe të dashamirësisë ndaj popullit. E vërteta ishte pikërisht ajo që nxori në pah gjyqtari i nderuar T. Dikson. Andaj, e falënderoj dhe lutem për të.

Këtu vlen të përmendet edhe puna e palodhur e zyrtarit të tatimeve, z. Munshi Taxhudin të qytetit Batala, për hetimin e detajuar që i ka bërë çështjes. Me pastërtinë maksimale ai i zbardhi faktet për t'ua pasqyruar ato me drejtësi autoriteteve të larta, që ato më pas të arrinin tek e vërteta.

Më poshtë, gjeni të pasqyruar këtë gjyq, pra hetimin që ka bërë zyrtari i tatimeve, si dhe vendimin përfundimtar të zëvendëskomisionerit:

Kopje e raportit nga z. Munshi Taxhudin, taksambledhës,
rrethi Batala, qarku Gurdaspur,
për çështjen e apelit tatimor.

Bashkangjitur për dosje në gjykatën e z. T. Dixon,
Zëvendëskomisioner.

Data e nisjes: 20 qershor 1898. Data e vendimit: 17 shtator 1898. *Basta* nr. nga Departamenti: rasti nr. 55/46.

Arsyetimi për mostatimin mbi të ardhurat, i paraqitur nga Mirza Ghulam Ahmedi, i biri i Ghulam Murtazasë, kastë Mughal, banor i Kadijanit, rrethi Batala, qarku Gurdaspur.

Drejtuar zëvendëskomisionerit të nderuar, qarku Gurdaspur.

NEVOJA PËR IMAMIN

Z. zv.komisioner,

Mirza Ghulam Ahmed nga Kadijani u vlerësua këtë vit për të paguar tatimin mbi të ardhurat në shumën prej 187.50 rupi. Për Mirza Ghulam Ahmedin nuk ishte vendosur asnjë taksë ndonjëherë më parë. Meqenëse ishte një taksë e re, Mirza Ghulam Ahmedi apeloj në gjykatën tuaj për të mos u tatuuar, kërkesë të cilën po ia dërgojmë departamentit tuaj për shqyrtim. Përpara se t'i referohemi hetimit të bërë në lidhje me tatimin mbi të ardhurat, do të ishte e udhës të thuhej diçka për Mirza Ghulam Ahmedin të Kadijanit, në mënyrë që të jeni në dijeni për kërkesin dhe për sjelljen e tij në shoqëri.

Mirza Ghulam Ahmedi vjen nga një familje e vjetër e nderuar mughal, e cila është e vendosur në fshatin e Kadijanit prej një kohe të gjatë. I ati, Mirza Ghulam Murtaza, ka qenë një njeri i respektuar, pronar i shumë tokave dhe kryetar i fshatit të Kadijanit. Pas ndarjes së tij nga jeta, ai la pas pasuri të konsiderueshme, të cilën pjesërisht e zotëron sot Mirza Ghulam Ahmedi, dhe pjesërisht e ka i biri i tij, Mirza Sultan Ahmedi, që ky i fundit e kishte përfituar përmes gruas së xhaxhait të tij të ndjerë, Mirza Ghulam Kader. Pjesa dërrmuese e kësaj pasurie përbëhet nga tokat bujqësore, për shembull, pemishte, tokë, si dhe administrim të disa fshatrave⁴⁹. Mirza Ghulam Murtazai si një njeri i shquar dhe i pasur, sipas mendimit tim, duhet të ketë lënë pas edhe pasuri të shumta të luajtshme, si para dhe flori, megjithatë, nuk gjetëm dot ndonjë dëshmi të besueshme për një pasuri të tillë.

⁴⁹ Fjalët *administrim i fshatrave* i referohen termit të gjuhës vendase (urdu) “*ta'al-luka dari*”.

NEVOJA PËR IMAMIN

Mirza Ghulam Ahmedi gjatë rinisë së tij të hershme ka punuar si nëpunës për një kohë. Ndërkohë mendohet se jetesa e tij të ketë qenë gjithmonë e tillë, saqë ai nuk mund t'i ketë prishur të ardhurat e tij, apo pasurinë e trashëguar, qoftë të luajtshme, apo të paluajtshme nga babai i tij. Pasuria e paluajtshme, të cilën e ka trashëguar nga i ati, është ekzistuese edhe sot. Sa i përket pasurisë së paluajtshme,⁵⁰ nuk gjetëm dot dëshmi të mjaftueshme. Sidoqoftë, duke parë jetesën e Mirza Ghulam Ahmedit, mund të themi me bindje se nuk e ka prishur as atë.

Prej kohësh, Mirza Ghulam Ahmedi e ka lënë punën e tij, për t'iu dedikuar fesë, duke u përpjekur vazhdimisht që të njihet si drejtues fetar. Ai ka botuar disa libra, fletushka dhe artikuj, ku ka shpalosur idetë e tij. Pas kësaj, rreth tij janë grumbulluar shumë njerëz. Listën me emrat e tyre (me shkronja angleze) e gjeni të bashkëngjitur. Këta persona kanë filluar ta besojnë atë si liderin e tyre, duke krijuar kështu një sekt të ri. Sipas listës së bashkëngjitur, ky sekt përbëhet nga 318 persona, disa prej të cilëve pa dyshim janë njerëz të shquar dhe intelektualë, edhe pse nuk janë të shumtë në numër. Pas zgjerimit të grupit të tij, Mirza Ghulam Ahmedi në librin e tij, të titulluar “Fitorja e Islamit” dhe “Teudih-e-Meram”, u kërkoi donacione ndjekësve të tij për të përmbushur qëllimet e tij. Ai rreshtoi pesë sektorë, për të cilët fondet janë të nevojshme. Ndjekësit e Mirza Ghulam Ahmedit, ngaqë i besojnë atij, kanë filluar t'i dërgojnë donacione. Disa herë në letrat e tyre, ata edhe nënvizuan duke thënë se donacionet e tyre të përdoren në një zë të

⁵⁰ Në librin origjinal, duket se është një gabim shtypi. Të lexohet “e luajtshme”. [Botuesi].

NEVOJA PËR IMAMIN

caktuar ndër pesë zërat. Disa herë ata ia kanë lënë në dorë Mirza Ghulam Ahmedit, që ai t'i përdorë në cilindo zë sipas gjykimit të tij. Kështu, sipas deklaratës së Mirza Ghulam Ahmedit dhe sipas deklaratave të dëshmitarëve, kjo ka qenë situata e donacioneve.

Shkurt, ky grup aktualisht po punon si një bashkësi fetare, në drejtimin së cilës është Mirza Ghulam Ahmedi, dhe të gjithë të tjerët janë ndjekësit e tij. Me donacionet e tyre përmbushin nevojat e bashkësisë. Pesë zërat, për të cilët u tha më sipër, janë si më poshtë:

1) Shtëpia e mysafirëve: Të gjithë ata që shkojnë në Kadijan, qofshin ndjekës, apo jo, por që vijnë për të takuar Mirza Ghulam Ahmedin dhe për të studiuar rreth fesë, ushqehen nga kjo godinë. Sipas deklaratës me shkrim të Mirza Ghulam Ahmedit, nga donacionet e këtij zëri, ndihmohen edhe udhëtarët, jetimët dhe të vejat.

2) Shtypshkronja: Këtu botohen libra dhe fletushka me tematikë fetare, të cilat disa herë u shpërndahen falas njerëzve.

3) Medreseja: Ndjekësit e Mirza Ghulam Ahmedit kanë ngritur një medrese, e cila është ende në fillesat e saj. Këtë e drejton Maulvi Nurudini, i cili është një ndjekës i dalluar i Mirza Ghulam Ahmedit.

4) Xhelsa Salana dhe mbledhje të tjera: Ky grup organizon mbledhjet vjetore. Ata mbledhin fonde edhe për t'i organizuar këto mbledhje.

5) Korrespondencë: Sipas deklaratës me shkrim të Mirza

NEVOJA PËR IMAMIN

Ghulam Ahmedit dhe të dëshmitarëve të tjerë, ky zë ka shumë shpenzime. Ndjekësve u kërkohej donacione për të bërë korrespondencë, me qëllim studimin e fesë.

Shkurt, sipas deklaratës së dëshmitarëve, këto janë pesë zëra, për të cilat shpenzohen fondet dhe përmes këtyre mjeteve, Mirza Ghulam Ahmedi së bashku me ndjekësit e tij përhapin idetë e tyre fetare. Kjo është një bashkësi fetare dhe ngaqë ju, i nderuar Gjykatës, jeni në dijeni për këtë grupim fetar, më lejon të mjaftohem me të dhënat që ju solla më sipër. Më poshtë, më lejon të paraqes petitionin aktual.

Të ardhurat vjetore të Mirza Ghulam Ahmedit këtë vit u vlerësuan në shumën 7200.00 rupi, dhe u tatuan në shumën 187.50 rupi. Me kërkesën e tij, deklarata e tij u mor në Kadijan, ndërsa unë isha në turne në atë zonë. Të regjistruara janë deklaratat e 13 dëshmitarëve. Në deklaratën e tij nën betim, Mirza Ghulam Ahmedi deklaroi se ai ka të ardhura nga administrimi i fshatrave, toka dhe pemishtja. Të ardhurat nga administrimi arrijnë në rreth 82 rupi dhe 10 *āne* në vit; nga toka janë rreth 300 rupi në vit; dhe nga pemishtja janë rreth 200, 300, 400 ose, më së shumti, 500 rupi në vit. Përveç këtyre burimeve, ai nuk ka asnjë burim tjetër të ardhurash. Mirza Ghulam Ahmedi gjithashtu ka deklaruar se këtë vit atij i erdhën donacionet nga ndjekësit e tij rreth 5200 rupi, ndonëse donacionet mesatare arrijnë vlerën rreth 4000 rupi në vit. Këto donacione shpenzohen në pesë zëra që u përmendën më sipër, dhe nuk shpenzohen për nevojat e tij personale. Nuk është mbajtur ndonjë llogari e rregullt e të ardhurave dhe e shpenzimeve, ndërsa të dhënat

NEVOJA PËR IMAMIN

janë regjistruar në bazë të atyre që kujtojnë dëshmitarët. Mirza Ghulam Ahmedi gjithashtu ka deklaruar se për nevojat e tij personale, atij i mjaftojnë të ardhurat që i vijnë nga pemishtja, toka dhe administrimi dhe se nuk ka aspak nevojë t'i shpenzojë donacionet e ndjekësve për nevojat personale. Deklaratat e dëshmitarëve gjithashtu përkojnë me deklaratën e Mirza Ghulam Ahmedit. Ata kanë pohuar se donacionet që i dërgojnë ndjekësit përdoren vetëm për pesë zërat e përmendura më sipër. Përveç të ardhurave personale që i vijnë nga administrimi, toka dhe pemishtja, Mirza Ghulam Ahmedi nuk zotëron të ardhura të tjera të tatueshme. Gjashtë prej dëshmitarëve, të cilët ndonëse janë të besueshëm, janë ndjekësit e tij dhe që shumicën e kohës jetojnë afër tij. Shtatë dëshmitarë të tjerë janë pronarë të dyqaneve të ndryshme, të cilët nuk kanë asnjë lidhje me z. Mirza. Në përgjithësi, deklaratat e të gjithë dëshmitarëve përkojnë me deklaratën e Mirza Ghulam Ahmedit. Ata nuk kanë treguar ndonjë burim tjetër për të ardhurat e tij, përveçse të ardhurat nga administrimi, toka dhe pemishtja. Sa isha atje, unë komunikova në mënyrë të fshehtë edhe me disa persona të tjerë, të cilët i pyeta rreth të ardhurave të Mirza Ghulam Ahmedit. Ndonëse disa prej tyre pohonin se ai ka shumë të ardhura personale që duhet të jenë të tatueshme, megjithatë, për këtë nuk siguruan dot ndonjë dëshmi të qartë. Kemi dëgjuar thashetheme, por dëshmi konkrete nuk kemi gjetur. Në Kadijan, vizitova medresenë dhe shtëpinë e mysafirëve. Medreseja është në fillesat e saj. Funkcionon në një godinë tepër modeste të ndërtuar me dhe. Për disa ndjekës, ka edhe banime. Kurse në shtëpinë e mysafirëve gjeta mysafirë, për të cilët jam vetë dëshmitar që

NEVOJA PËR IMAMIN

mysafirët që gjeta atë ditë, pikërisht atje kishin ngrënë bukë.

Sipas mendimit tim modest, nëse Mirza Ghulam Ahmedi ka të ardhurat vetëm nga administrimi, toka e pemishtja, siç u vërtetua nga dëshmitarët, dhe të gjitha të ardhurat që i vijnë nga ndjekësit e tij nëse quhen donacione, siç dëshmitarët në përgjithësi kanë deklaruar, atëherë, tatimi i vendosur ndaj Mirza Ghulam Ahmedit nuk mund të mbetet në fuqi. Por, nga ana tjetër, kur shohim që Mirza Ghulam Ahmedi vjen nga një familje e shquar dhe e pasur, etërit e tij kanë qenë të pasur. Pra, ata duhet të kenë pasur të ardhura të konsiderueshme. Megjithatë, edhe Mirza Ghulam Ahmedi vetë ka punuar diku dhe ka pasur një jetë me kushte të mira, andaj, priresh të mendosh që ai duhet të jetë i pasur dhe i tatueshëm. Sipas deklaratës së z. Mirza, ai ia la peng pemishten gruas së tij, dhe ka marrë në këmbim stolitë me vlerë 4000 rupi dhe 1000 rupi para të holla. Një burrë, gruaja e të cilit mund të përballojë të kursejë një shumë të tillë, mund të konsiderohet i pasur. Duke iu përgjigjur urdhrin tuaj, unë i përunjor jua dërgoj këtë raport, që ka të bashkëngjitur gjithë hetimin që kam bërë për këtë çështje. Data: 31 gusht 1898.

I përunjori, Taxhudin, Tehsildar, Batala, parashtroi se avokati i Mirza Ghulam Ahmedit është urdhëruar të paraqitet në gjykatën tuaj më 3 shtator 1898. Datë si më sipër. Nënshkrimi i zyrtarit.

Kopje e urdhrin të ndërmjetëm me kërkesë për mos tatimin, depozituar në gjykatën e T. Dixon, Zëvendëskomisioner, qarku Gurdaspur.

NEVOJA PËR IMAMIN

Kërkesa e mos tatimit të tatimit mbi të ardhurat: Mirza Ghulam Ahmed, i biri i z. Ghulam Murtaza, kastë Mughal, banor në Kadijan, rrethi Batala, qarku Gurdaspur.

Sot janë shqyrtuar dokumentet dhe është dëgjuar arsyetimi i Tehsildarit [taksambledhës]. Hëpërhë, çështja është nën shqyrtim. Shejkh Ali Ahmedi, avokati dhe mbrojtësi i ankuesit është i pranishëm dhe është i informuar. Data: 3 shtator 1898. Nënshkrimi i zyrtarit.

....

Më poshtë ju sjell edhe vendimin përfundimtar të gjykatës [në anglisht] së bashku me përkthimin në urdu.⁵¹

In the court of F.T. Dixon Esquire, Collector of the District of Gurdaspur.

Income Tax objection case No. 46 of 1898. Mirza Ghulam Ahmad son of Mirza Ghulam Murtaza, caste Mughal, resident of *mauda* Qadian Mughlan, *Tehsil* Batala, Distt. of Gurdaspur objector.

Order

This tax is a newly imposed one and Mirza Ghulam Ahmad claims that all his income is applied not to his personal but to the expenses of sect he has founded. He admits that he has other property but he stated to the Tehsildar that even the proceeds of that which is classed as land and the

⁵¹ Këtu do ta sjellim në shqip. [Botuesi]

NEVOJA PËR IMAMIN

proceeds of agriculture and is exempt under 5 (b) go to his religious expenses. I see no reason to doubt the bona fides of this man, whose sect is well known, and I exempt his income from subscriptions which he states as 5200/- Under Sec 5(c) as being solely employed in religious purposes.

Sd T. Dixon

Collector

17.9.1898

NEVOJA PËR IMAMIN

(Përkthimi i vendimit)

Në gjykatën e F.T. Dikson Esquire, Magjistrat i qarkut të Gurdaspurit

Çështja e apelit ndaj tatimit mbi të ardhurat nr. 46 e vitit 1898. Mirza Ghulam Ahmed, i biri i Mirza Ghulam Murtaza-së, kasta Mughal, banor i fshatit Kadijan *Mughlan*, rrethi Batala, qarku Gurdaspur.

Vendimi

Kjo taksë është një taksë e sapo vendosur. Mirza Ghulam Ahmedi pretendon se jo të gjitha të ardhurat e tij shpenzohen për nevojat e tij personale, por edhe për nevojat e sektit që ai ka themeluar. Ai pranon se ka prona të tjera, por i tha *Tehsildarit* [taksambledhësit] se edhe të ardhurat e asaj që klasifikohet si tokë dhe të ardhurat e bujqësisë dhe që përjashtohen sipas nenit 5 (b), shkojnë për shpenzimet e tij fetare. Unë nuk shoh asnjë arsye për të dyshuar në mirëbesimin e këtij njeriu, sektit i të cilit është i njohur. Sipas nenit 5 (c), unë i përjashtoj nga tatimi të ardhurat e tij që i vijnë në formë donacionesh, shuma e të cilave është 5200 rupi, dhe që shpenzohen vetëm për qëllime fetare.

Sd T. Dikson

Drejtore i Qarkut

Data: 17.9.1898

NEVOJA PËR IMAMIN

Libri, që nuk ka nënshkrimin e autorit me gjithë vulën, do të cilësohet i riprodhuar pa të drejtë.

Autori

Mirza Ghulam Ahmed

Data: 20.10.1898

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as}
Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi

Rreth autorit

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as} lindi në vitin 1835 në Kadijan të Indisë. Ai ishte shumë i përkushtuar në studimin e Kuranit të Shenjtë dhe tërë kohën e tij e kalonte në adhurimin e Zotit dhe në përkushtimin ndaj Tij.

Gjatë periudhës në të cilën jetoi, Islami ishte nën shënjestër të sulmeve armiqësore nga të gjitha anët dhe muslimanët në përgjithësi ishin në rënie të skajshme shpirtërore, me një besim të dyshimtë dhe krejtësisht sipërfaqësor. Ai ndërmori një fushatë të jashtëzakonshme për t'i treguar botës fytyrën e bukur e të vërtetë të fesë Islame. Ndër përpjekjet e tij të çmuara e madhore, mund të përmendim: mbi nëntëdhjetë libra (duke përfshirë veprën e tij fenomenale "*Berahin-e-Ahmedia*" që ndryshoi krejtësisht rendin e botës fetare), qindra ligjërata me njohuri të thella të mistikës e debate të shumta fetare, të cilat argumentonin më së miri se feja Islame është një fe e gjallë, nëpërmjet së cilës njeriu mund të lidhë kontakt me Krijuesin e tij dhe mund të komunikojë me Të.

Shumica prej nëntëdhjetë e dy veprave të tij janë shkruar në gjuhën urdu, disa janë në gjuhën arabe e disa të tjera edhe në gjuhën perse. Ai gjithashtu provoi se mësimet e Kuranit i Shenjtë dhe Sheriati i fesë Islame janë të destinuara të ngrenë e të përsosin nivelin moral, intelektual dhe shpirtëror të njeriut. Ai deklaroi se Zoti i Madhërishëm e caktoi atë si Mesih dhe Imam Mehdi, pra shërbëtor të vërtetë të Profetit Muhammed^{savs}, siç ishte përmendur në profecitë e Biblës, të Kuranit i Shenjtë dhe të *haditheve* të *Hazret* Profetit Muhammed^{savs}.

NEVOJA PËR IMAMIN

Ai themeloi Xhematin Musliman Ahmedia dhe në vitin 1889 filloi të pranonte aderime në të. Ndërroi jetë më 26 maj të vitit 1908. Sipas profecive të bëra prej tij, të mbështetura nga Kurani i Shenjtë dhe nga thëniet e *Hazret* Profetit Muhammed^{sav}s, Xhemati Musliman Ahmedia vijoi misionin e tij nën udhëheqjen e *Kalifatit*. Aktualisht *Hazret* Mirza Masrur Ahmedi është udhëheqësi botëror i Xhematit Musliman Ahmedia dhe *Kalifi* i Pestë i Mesihut të Premtuar^{as}. Ky Xhemat sot është përhapur në 210 vende të botës dhe përbëhet nga miliona anëtarë.

Kontaktet

Shqipëri:

Xhemati Musliman Ahmedia
Rr. "Pavarësia"
Mëzez, Tiranë
Kutia postare 8176
+355 67 216 8054
+355 694 644 888
www.ahmadiyya-islam.org/al

Kosovë:

Xhemati Musliman Ahmedia
Rruga "Elbasani", nr. 9,
Lagjja e Spitalit, 10000 Prishtinë
amj.kosovo@gmail.com
+383 44 817 813
+383 44 578 886

Gjermani:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Baitus-Sabuh
Genfer Str. 11
60437 Frankfurt am Main, Germany
+49 6950688600
www.ahmadiyya.de

Britani e Madhe:

The Baitul Futuh Mosque
181 London Rd,
Morden SM4 5PT, UK
www.alislam.org

Zvicër:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Mahmud Moschee
Forchstrasse 323
8008 Zürich
T +41443815570, F +41443822181
www.ahmadiyya.ch

Holandë:

Ahmadiyya Moslim Gemeenschap
Mobarak Moskee, Oostduinlaan 79,
2596 JJ Den Haag
T: 070-3245902, F: 070-3242881
www.islamnu.nl

Itali:

Bait-ut-Tauhid
Via Morgobbo 1035/A
40018 San Pietro in Casale (Bo)
Italy; contatti@alislam.it
Numero Verde: 800 598 005
+39 051 199 00 451
www.alislam.it

Bosnjë:

Ahmadija muslimanski džemat
Tuzlanska 1b, 71000 Sarajevo,
Bosna i Hercegovina
Tel/Fax.: 00387-33-612612
www.ahmadija.ba

CIP Katalogimi në botim BK Tiranë

Ahmed, Ghulam,

Nevoja për Imamin / Hazret Mirza Ghulam Ahmed ;
përkth.

Samad Ahmed Ghorî ; red. Ekleva Progonati. - Tiranë :
Fondacioni Xhemati Myslyman Ahmadija e Shqipërisë,
2025.

78 f. ; 14.8 x 21cm.

Tit. origj.: Darûratul-Imam.

ISBN 9789928449177

1.Feja islame 2.Doktrina fetare
284.5 -284

Libri “Nevoja për Imamin” përshkruan gjerësisht nevojën urgjente për Imamin e kohës, për cilësitë dhe shenjat dalluese të tij si udhërrëfyesi i caktuar nga Zoti, si zëri i artikuluar i epokës dhe si marrësi i inspirimeve dhe i shpalljeve Hyjnore, gjithmonë duke qenë në shërbim të Profetit Muhammed, paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të, për të treguar në këtë epokë vërtetësitë e fesë Islame dhe të Kuranit të Shenjtë. Vetëm një Imam i tillë përbën provën e vërtetë se Zoti e mbështet fenë Islame edhe në një kohë kur muslimanët fatkeqësisht janë të përçarë në kaq shumë sekte, pavarësisht nga numri i tyre në botë. Autori provon me argumente vërtetësinë e thënies së Profetit Muhammed^{savs} se pa e pranuar Imamin e kohës, njeriu ndodhet në padituri. Autori gjithashtu njofton se në këtë epokë Zoti i Madhërishtëm e ka zgjedhur atë si shërbyes të Profetit Muhammed^{savs} duke e pajisur me shenja të qarta qiellore dhe tokësore. Autori u bën thirrje të gjithë njerëzve për ta testuar vërtetësinë e tij.

This is an Albanian Translation of “Daruratul-Imam” (The Need for the Imam), written by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (as), The Promised Messiah and Mahdi, Founder of the Ahmadiyya Muslim Jama’at.

www.ahmadiyya-islam.org/al
www.alislam.org

